

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ-ΦΕΡΕΝΙΚΗ-ΤΗΡΕΥΣ

ΑΘΗΝΑ 2005

Copyright: Κωνσταντίνος Μπούρας
Σμολένσκη 22
114 72 Αθήνα
Τηλ. 210-3619249
E-mail: kbouras@compulink.gr
web-site: www.konstantinosbouras.gr

Έργα του ιδίου:

Ο Πορφυρός Ήλιος του Έρωτα και του Θανάτου, Τέχνη και Λόγος 1987.
Άγουρος Έρωτος, Τέχνη και Λόγος 1988.
Η Κοιλιά των Νεκρών Ερώτων, Πλέθρον 1990.
Έρωτος Ηλιότροπος, Πλέθρον 1993.
Ο ποιητής του Abdeljebbar, Πλέθρον 1995.
Αγαύης Έρωτος, Οδυσσέας 1995.
Η Φωνή του Μανδραγόρα, Οδυσσέας 1997.
Έρωτος Τριμαργικός, Πλέθρον 1997.
Στον Αστερισμό της Εκάτης, Δωδώνη 1997.
Έρωτες Γυρίνων και Κρίνων, Οδυσσέας 1998.
Έρωτος Παλίμψηστος, Το Ροδακίό 1999.
Le Chant de la Mandragore, La Bruyère, Paris 1999.
Ο Θάνατος του Ευριπίδη, Δωδώνη 1999, 2000 (δεύτερη έκδοση βελτιωμένη).
Palmiers et Mandragores, L'Harmattan, Paris 2000.
Το "Μετά" της Τραγωδίας, Οδυσσέας 2000.
Ορθρος Αιώνος, Δυτικές Ινδίες 2000.
Η Μεταφυσική του Έρωτα, Οδυσσέας 2002.
Ερωτικά Μοιρολόγια, Παρουσία 2003.
Ερέτης Ιώδους, Δυτικές Ινδίες 2004

ΘΑΜΜΕΝΗ ΖΩΝΤΑΝΗ ΑΝΤΙΓΟΝΗ

(πιοητικό δράμα)

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Λατρεμένο φως του Ήλιου δεν θα σε δω ξανά. Τουλάχιστον όχι εδώ, στον ευλογημένο πλανήτη Γαία που μία μέρα καρπερή ένα χέρι μυστικό έσπειρε τα δόντια του Δράκοντα για να ξεπηδήσουν οι Θηβαίοι... Το γένος των σπαρτών. Σε αυτό ανήκω κι εγώ. Κι από τη βούληση του υποψήφιου πεθερού μου, του Κρέοντα, πηγαίνω τώρα αδικοχαμένη. Ο γαμπρός άβουλος και ωραίος. Πολύ ωραίος για άντρας, πολύ μαλθακός... Είναι η πικρία που μιλάει μέσα από τις φλέβες μου που σε λίγο θα μαραθούν και θα χύσουν το νάμα τους στη μάνα γη. Μέσα σε μια σπηλιά. Τι αλλόκοτο μέρος για να πεθάνει κανείς! Ειδικά όταν λατρεύει το Φως, και τα πνευμόνια του διψάνε για την άπλα του αέρα όταν διυλίζεται μέσα από τα φύλλα των δρυών και των κυπαρισσιών. Θα ήθελα να φυτρώσει πάνω από τη λεκάνη μου ένα κυπαρίσσι. Πώς να βλαστήσει όμως εδώ, μακριά από τον ήλιο και τον καθαρό αέρα. Εδώ μόνο λειχήνες βλασταίνουν, και κάτι τεράστια μανιτάρια που τα τρώνε οι νάνοι και τα ξωτικά. Σε λίγο θ' ανοίξει η καταπακτή και ο Κάτω Κόσμος θα μου αποκαλυφθεί. Οι προπάτορες με τη μορφή δρακόντων θ' ανιχνεύσουν το ιχώρ στα γονίδιά μου, κι έπειτα θα με ρωτήσουν το σύνθημα, και το παρασύνθημα. Κι αν η ψυχή μου καλώς ενθυμείται θα με αφήσουν να περάσω από των Συμπληγάδων το κενό, κι απ' το νερό της Ληημοσύνης θα βραχώ για ν' αφήσω πίσω μου τα εγκόσμια. Ααα, νερό της Δίρκης, ρεύματα του Ισμηνού δεν θα σας ξαναχαρώ. Δεν πειράζει. Ζήσαμε αρκετά. Τόσο ώστε να θρέψει η σάρκα μας τις Σκιές, τις Άρπυιες που παραφυλάνε τα στενά της Ατλαντίδας. Και η Σφίγγα θα ζωντανέψει για λίγο για να γλύψει τις πληγές μας, κι ν' ανασάνει κι αυτή για λίγο ανθρωπίλα. Είναι δύσκολο να είσαι σοφός. Αποξηραίνει το λαρύγγι, και τα πνευμόνια συνηθίζουν το ιερό ιόχρουν πυρ και τη ζαφειρένια φλόγα που ο καθαρός αέρας μυρίζει σα βάλτος και λάσπη χοιροτροφείου...

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Αρχίζει να φεύγει. Οι παραισθήσεις της πολιορκούν το μυαλό. Δεν θα κρατήσει πολύ. Δεν θα βασανιστεί.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ποιος είσαι εσύ;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Πες μου πώς με βλέπεις για να σου πω σε ποια κατάσταση είναι το μυαλό σου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ταύρος με δύο κέρατα στριφτά κριαριού. Και στο μέτωπο έχει ένας τρίτο μάτι ασβού, πιο ανοιχτό από τ' άλλα, πιο μεγάλο...

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Καλά πηγαίνεις. Τι βλέπεις παρακάτω. Λέγε.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Μιλώ για να έχω την ψευδαίσθηση ότι υπάρχω. Φαντάζομαι έναν αόρατο καταρράκτη να πέφτει στα μαλλιά, να βρέχει το πρόσωπο, τους ώμους μου, να χαϊδεύει το στήθος, ν' αναπαύεται στην κοιλιά, να αγκιστρώνεται στους γλουτούς, να μου κλέβει την παρθενιά, εκείνη που προοριζόταν για τον Υμέναιο, για τον καλό μου... Αααα, ξαναγουρίζω πίσω στις εγκόσμιες χαρές. Πού πάω; Δεν έζησα τον έρωτα.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Καλά πας. Ο Έρωτας, ο γιος της Αφροδίτης θα σε περιμένει στο τέλος της διαδρομής για να σε στεφανώσει με κισσό.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Μα νόμιζα πως ο κισσός είναι το αγαπημένο στεφάνι του Διονύσου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Καλά μιλάς. Μα είσαι ακόμα πολύ λογική. Και με τη Λογική Δε φτάνει κανείς μέχρι τη Λίμνη της Γνώσης.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Τι πρέπει να κάνω; Καθοδήγησέ με. Όχι για να πεθάνω ανώδυνα, αλλά για να κερδίσω την αθανασία της ψυχής μου. Για να μην πάει στράφι ο θάνατός μου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Εμπιστεύσου το γέρο μάντη Τειρεσία, που είδε τη θεά γυμνή, και γνωρίζει από Κάλλος, από Αλήθεια κι από Δύναμη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Κάλλος, Αλήθεια, Δύναμη. Τι αλλόκοτη τριάδα!

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Μην κρίνεις. Το ανθρώπινο μυαλό χωράει μόλις και μετά βίας ένα σβώλο αλήθεια, και το Ωραίο κι Αληθινό είναι άπειρο. Κάποτε κάποιος Δάσκαλος θα πει στο μαθητή ότι δεν μπορείς ν' αδειάσεις το πέλαγος σε μία λακκούβα στην άμμο της ακρογιαλιάς. Και θα έχει δίκιο.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Μα...

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Συγκεντρώσου. Θα σε οδηγήσω μέσα από τα φωτεινά μονοπάτια της αβύσσου, τα βιολετιά και τριανταφυλλιά μονοπάτια, στο μέρος 'κείνο που θα βρει ανάπαυση η ψυχή σου, και θα ξεχειμωνιάσει.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Βλέπω, ακούω, σωπαίνω, ακολουθώ, μεγάλε μύστη. Πού με πας;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Πέρασες μέσα από το λουτρό των εναγισμών. Τώρα φαντάσου ότι βαδίζεις γυμνή στην έρημο, κι έρχεται ο σιμόν και στεγνώνει το υγρό κορμί σου. Το άγγιγμά του είναι χλιαρό κι ερωτικό, συζυγικό σχεδόν... Το νιώθεις;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Μμμ... Ωραία είναι.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Τώρα ζήσε αυτή την αίσθηση πλέρια. Μη δειλιάσεις, μην πισωστρατήσεις. Ο δρόμος που πήρες δεν έχει επιστροφή. Αν κόψεις το νήμα τώρα θα μείνεις για πάντα μετέωρη σε αυτή τη στιγμή.

ΑΙΜΩΝ: Μια στιγμή! Πού την πάτε; Αφήστε με να μπω κι εγώ στο σπήλαιο μαζί της.

ΚΡΕΩΝ: Όχι. Εσύ θα μείνεις μαζί μου. Να παντρευτείς την άλλη πριγκίπισσα και ξαδέρφη σου, τη λογική.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Όχι γιε μου. Μηρηη!!! Δεν κοιλοπόνεσα τόσους μήνες για να σε δώσω τροφή στις βδέλλες του Άδη!

ΙΣΜΗΝΗ: Έλα πίσω μονάκριβέ μου. Σε αγαπώ. Θα σε παντρευτώ εγώ. Και θα γεννήσω εγώ τα πριγκιπόπουλά σου.

ΚΑΔΜΟΣ: Αφήστε τον να κάνει ό,τι θέλει. Ανυπάκουη η γενιά μας, και απείθαρχη. Κάνει πάντα ακριβώς το αντίθετο απ' ό,τι της λένε. Αφήστε τον ν' αποφασίσει μόνος του. Εδώ είναι ο πλανήτης της ελεύθερης επιλογής.

ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ: Έτσι νόμιζα κι εγώ. Όμως ποιος αποφασίζει; Ποιος γελάει πίσω από τις πλάτες μας και μας κοροϊδεύει; Ποιος απολαμβάνει το χαμό μας σα βαρύ, γλυκόπιτο ποτό; Κόρη μου, τι έφταιξες; Ποιος σου είπε να πας να θάψεις τον αδελφό σου με λίγους κόκκους άμμου; Λες και δε θα τον έβρισκαν τα όρνια να μπήξουν αρπακτικά τα νύχια τους στην κρουστή κοιλιά του. Ποιος δαίμονας σε πήρε αγκαλιά του και σ' έσυρε εκεί, στο πεδίο της μάχης, που γυναίκα καμιά δεν τόλμησε να πλησιάσει; Μόνο κάργιες, και άρπυιες και άλλα αρπακτικά και τέρατα, που η φαντασία των ποιητών δεν τόλμησε να υλοποιήσει...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ποια είναι αυτή η φωνή που με βγάζει από τη μακαριότητά της δίνης που ετοιμάζεται να με ρουφήξει; Πατέρα, εσύ είσαι;

ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ: Ναι, κόρη μου. Εγώ... Αδελφός και πατέρας. Ξωτικό και άνθρωπος. Μισός πνεύμα μισός ύλη, ακόμα... Ελπίζω κάποτε να γίνω άυλος και να εγκαταλείψω για πάντα αυτό το θέατρο της τρίτης διάστασης και να μην επανέλθω ποτέ. Γιατί πολύ πόνεσα και πολύ βασανίστηκα από τη φουσκομαυλιά μου. Δεν πρέπει ποτέ να υβρίζουμε τα θεία, κόρη μου, και ποτέ να μην περηφανευόμαστε για την εξυπνάδα μας. Γιατί υπάρχουν τόσα πολλά όντα σε γη και ουρανό, που η φαντασία μας δεν τα χωράει. Κι όποιον θέλει ο θεός να χάσει, του σκοτίζει, παιδί μου, για λίγο τα μυαλά, ποτίζοντάς τον από τον κρατήρα της αλαζονείας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Φτωχή, φτωχή πεθαίνω, πατέρα, και ρακένδυτη. Εγώ, η γεννημένα πριγκιποπούλα, η μεγαλωμένη μέσα στα μετάξια και στα βαρύτιμα υφαντά, τα στολισμένα με πολύτιμους λίθους απ' όλα τα μήκη, τα πλάτη και τα βάθη της γης.

ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ: Όλοι φτωχοί είμαστε παιδί μου στα μάτια του θεού. Φτωχοί και άμυαλοι. Ο πραγματικός πλούτος μας περιμένει από την άλλη μεριά του πέπλου. Και τότε οι έσχατοι έσονται πρώτοι. Κι από τις σήραγγες της κάθαρσης είναι δύσκολο να περάσει μαζί με τα υλικά αγαθά που έχει ο άφρων συσσωρεύσει.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Άλλα μας έλεγες όταν ήμουνα μικρή. Άλλα 'μολογούσες. Τι άλλαξε τώρα; Γιατί τώρα κάνεις το άσπρο μαύρο, και γυρνάς τα μέσα έξω;

ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ: Γιατί τώρα παιδί μου είμαι κι εγώ μαζί σου, κοντά στο θάνατο. Κι ο θάνατος μας ξεγυμνώνει από τις ψευδαισθήσεις μας. Έχεις σκεφτεί γιατί

κλαίνε τα νεογέννητα. Γιατί θυμούνται ακόμα από πού έρχονται, και τρομάζουν όταν αντιλαμβάνονται τον κυκεώνα που βουλιάζουν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ξαναγεννιόμαστε πατέρα;

ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ: Σώπα παιδί μου. Αυτά είναι τα μυστήρια του χρόνου, και δεν κάνει έτσι αλόγιστα, μέσ' τον καυτό αέρα να τα ξεστομίζεις. Άγνωστες οι Βουλές του Κυρίου. Κι έτσι πρέπει να είναι... Φεύγω τώρα. Παραμερίζω για να δώσω τόπο στον παραλίγο σύζυγό σου. Έχετε πολλά να πείτε. Εκμεταλλεύσου το χρόνο για να ζήσετε εκείνα που θα ζούσατε τα επόμενα πενήντα δύο χρόνια.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Γιατί πενηνταδύο πατέρα;

ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ: Γιατί τόσο μετράει ένας αιώνας για τους σοφούς, κόρη μου. Έλα Αίμων. Σου δίνω τη θέση μου. Ν' αξιοποιήσεις καλά τα λίγα λεπτά που διαθέτεις. Δώσε σ' εμάς, τους θεατές που σε παρακολουθούμε τη μυρωδιά του γάμου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Μυρίζει λιβάνι. Και καμένο φασκόμηλο... Σα να καίγονται κάμποι και βουνοκορφές σπαρμένοι με φασκομηλιές. Εσύ είσαι;

ΑΙΜΩΝ: Εγώ. Ποιος άλλος; Λιβανίζω για να διώξω το κακό που έπεσε στη γενιά μας. Τώρα το σόι των σπαρτών θα ξεκληριστεί, και τίποτα δεν θα μείνει να μας θυμίζει στην γη αυτής της άκρη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Μη θλίβεσαι. Ο θάνατος δεν υπάρχει. Είναι μόνο η αρχή για ένα ταξίδι γεμάτο περιπέτειες, γεμάτο απρόοπτα.

ΑΙΜΩΝ: Δεν ξέρω τι μου λες. Εγώ ήθελα να σε νυμφευθώ και να κάνουμε παιδιά. Ένα κάθε χρόνο. Είκοσι παιδιά. Μπορεί και παραπάνω. Και να παίζουν με τα κότσια από τους δεινόσαυρους, και να χαράζουν στα μάρμαρα τ' όνομά τους με τα νύχια της Σφίγγας. Και να μη φοβούνται τίποτα, γιατί θα τα έχουν δει όλα, γιατί θα τα έχουν αντιμετωπίσει όλα από τα μικρά τους.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Σώπα, γιατί η φωνή σου ξυπνά μέσα μου ανείπωτους πόθους, και με τραβάει πίσω από τη φωτεινή δίνη που ετοιμάζεται να με καταπιεί ζωντανή. Σώπα! Σε διατάσσω. Όχι. Στο όνομα της αγάπης μας – του παλιού ερωτά μας – σε ικετεύω: μην μου το κάνεις εμένα αυτό! Νιώθω τα μαλλιά μου να πυρακτώνονται, κι όλο το τριχωτό της κεφαλής να μουδιάζει, και βελόνια πυρακτωμένα διαπερνούν το κορμί μου. Γιατί μου ξυπνάς τώρα τις χαρές του έρωτα, τις χαρές της ζωής;

ΑΙΜΩΝ: Για να σε φέρω πίσω κοντά μου. Γιατί δε μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα. Αλήθεια το λέω. Έλα, άγγιξε με το πάλλευκο χέρι σου την καρδιά μου και θα νιώσεις την αλήθεια των λόγων μου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Όχι, μη! Μη με πλησιάζεις. Θα σε ρουφήξει η δίνη μαζί μου στο Άχρονο Τίποτα. Μείνε εκεί. Καλά που είσαι! Να παντρευτείς την Ισμήνη. Θα σου κάνει πολλά παιδιά. Είναι καλή νοικοκυρά και υπομονετική.

ΑΙΜΩΝ: Εγώ εσένα θέλω. Την τρέλα σου η ψυχή μου λαχταράει.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ααα, τι θελκτικό που είναι το Έρεβος για μας τ' ανθρώπινα όντα της στιγμής; Σαν πεταλούδες πετάμε γύρω από το όρυγμά του, και σε μια στιγμή αδυναμίας, όταν μας καταβάλει η πλήξη, η θλίψη ή της αιωνιότητας ο πυρετός βουτάμε μέσα μέχρι να βγούμε στην άλλη άκρη, ανεπιστρεπті.

ΑΙΜΩΝ: Μη μιλάς. Η φωνή σου πηγάδι. Κάθε σου λέξη κάνει κύκλους στην ψυχή μου, σαν πετραδάκι στην λίμνη το νερό. Θυμάσαι τότε που πηγαίναμε παιδιά να παίξουμε με τα βατράχια και να τα βασανίσουμε;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Θυμάμαι. Τι σκληρή που είναι η νιότη! Τα παιδιά δεν έχουν την αίσθηση του πόνου, δεν έχουν ακόμα εμπειρία θανάτου. Θα έπρεπε όμως. Γιατί ο θάνατος καιροφυλακτεί παντού. Γιατί η ζωή μας είναι ένα παρακλάδι του θανάτου. Κι από το Θάνατο το Δέντρο της Ζωής ρουφάει τους χυμούς του.

ΑΙΜΩΝ: Φτάνει! Ή γύρνα πίσω ή φύγε! Χάσου από τα μάτια μου αν δεν θέλεις να με αγαπήσεις, αν δεν θέλεις να γεννήσεις τα παιδιά μου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Τώρα κάνεις τα πράγματα πιο εύκολα. Σε αποδεσμεύω από τον αρραβώνα. Τώρα είσαι ελεύθερος να ζήσεις, κι εγώ ετοιμάζομαι να μετοικήσω στους νεκρούς. Στους αγαπημένους μου νεκρούς. Αντίο. Δε σ' αγάπησα ποτέ πραγματικά. Γιατί ήτανε η ψυχή μου στην άλλη όχθη. Κι είδα απλώς κάποια στιγμή να περνάει η πριγκιπική σου βάρκα με τις πορφύρες και τα στολισμένα φανάρια και μαγεύτηκα. Αυτό είναι όλο...

ΑΙΜΩΝ: Τώρα με αποδέσμευσες. Τώρα μπορώ κι εγώ να ζήσω. Αντίο βασιλοπούλα. Μια άλλη βασιλοπούλα θα βρω που θα με περιμένει. Αντίο. Και καλό ταξίδι.

ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ: Γιατί του είπες ψέματα; Πώς μπόρεσες; Εσύ δεν έλεγες ποτέ ψέματα από παιδί. Θα το μετανιώσεις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ναι, έχεις δίκιο. Πες του να γυρίσει πίσω. Σε παρακαλώ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Πολύ αργά πια κόρη μου. Κρεμάστηκε!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Τι κάνεις εδώ κυρά Αφροδίτη; Ή μήπως άρχισαν κιόλας οι παραισθήσεις από τα λιβάνια και την έλλειψη οξυγόνου στη σπηλιά;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Ήρθα εδώ γιατί με υβρίζεις κόρη μου. Με προσβάλλεις! Ποια είσαι εσύ που θ' αρνηθείς τις χαρές του Έρωτα; Ποια νομίζεις ότι είσαι εσύ, που αν και θνητή θέλεις να παρακαθήσεις στο τραπέζι των αθανάτων; Μητέρα πρέπει να γίνεις. Αυτή είναι η μοίρα και ο προορισμός σου. Γι' αυτό έρχεται ο άνθρωπος στη Γαία, και όχι για να αποδρά μια ώρα νωρίτερα. Ποιος νομίζεις ότι σου δίνει το δικαίωμα να μιλάς εκ μέρους των θεών και να υπερασπίζεσαι το άγραφο Θείο Δίκαιο;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ο Πλούτωνας είναι ο σύμβουλός μου και στο δικό του βασίλειο οδεύω. Εκεί θα συναντήσω την Περσεφόνη, και μαζί θα κλάψουμε για τις συμφορές του Πάνω Κόσμου. Εκεί που φτάνουν οι ρίζες των υπεραϊωνόβιων δένδρων, εκεί που τρέχουν μυστικά νερά, ικανά να ξεδιψάσουν όλα τα λαρύγγια.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Κανείς ζωντανός δεν κατέβηκε στο βασίλειο του Άδη. Μόνο ο Ορφέας, ο Ηρακλής κι ο Οδυσσεύς έκαναν αυτό το ταξίδι και επέστρεψαν αλώβητοι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Εγώ θα είμαι η πρώτη γυναίκα που κατεβαίνω ζωντανή στον Άδη. Όμως δεν θα επιστρέψω, γιατί δεν το επιθυμώ και δεν μου λείπει. Η θέση μου είναι ανάμεσα στις Σκιάς. Εκεί θα συναντήσω τη μανούλα μου, και τον παππού μου, και τους προγόνους μου όλους συναγμένους γύρω από την υποχθόνια εστία που ρέει λάβα από τα έγκατα της Μάνας Γης, και φυτρώνουν μεγάλα ιώδη λαχανικά, ικανά να κορέσουν κάθε πείνα. Εκεί εμένα είναι ο κόσμος μου, κι εκεί οδεύω. Αφήνω στους υπόλοιπους θνητούς τις ηδονές της σάρκας, και το καθημερινό αγκομαχητό για την επιβίωση. Κάθε φορά που κάτι καλό τους συμβαίνει λένε: «δόξα σοι ο Θεός!» αμέσως η επόμενη καταστροφή τους καταπλακώνει κι αναφωνούνε: «βόηθα Παναγιά!».

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Αυτός είναι ο σκοπός των πάντων. Γιατί η Γη είναι σχολείο, κι οι άνθρωποι εδώ επιτελούν θεάρεστο έργο. Μέσα από τις καθημερινές σκοτούρες βρίσκουν χρόνο ν' ανασάνουν, και να τραγουδήσουν και να ερωτευτούν και να δοξάσουν το Δημιουργό για όλα τ' αγαθά που τους χαρίζει. Όμως εγώ αποχωρώ, γιατί έρχεται η Ευρυδίκη. Αν σε καταραστεί για το θάνατο του γιου της θα έχει δίκιο...

ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ: Με σεβασμό να την υποδεχθείς και μην της αντιμιλήσεις. Γιατί είναι πονεμένη. Και δεν υπάρχει τίποτα πιο σεβαστό στους ανθρώπους από τον πόνο.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Τη συμβουλή σου ακολουθώ πατέρα κι αδελφέ μου. Κι όσο δύσκολο κι αν μου είναι, θα σωπάσω. Βλέπεις, ο χαρακτήρας μου απείθαρχος. Έτσι ήμουν από μικρή. Κι έκανα ακριβώς το αντίθετο από εκείνο που με προστάζανε.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Γιατί ήρθα εδώ; Δε θυμάμαι. Νομίζω ότι τα έχω χάσει. Ο απροσδόκητος θάνατος του γιου μου μού πήρε τα λογικά. Ποια είσαι εσύ; Α, ναι... Η ακατονόμαστη εκείνη που εξ αιτίας της χάθηκε ο γιος μου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Εδώ είμαι. Χτύπα κι εσύ. Κανείς δε χτυπάει ένα φάσμα. Σκιά του εαυτού μου έχω απομείνει. Και για το βασίλειο των Σκιών οδεύω. Τι ήρθες τώρα κι εσύ να ρίξεις την πέτρα σου; Δε χρειάζεται. Περιττός ο κόπος σου. Πιο γρήγορα δε γίνεται να βουλιάξω στην άβυσσο.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Ήρθα να σε βρίσω, και τώρα η γλώσσα κομπιάζει, το χέρι δειλιάζει και δεν ξέρω τι να πω.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Θα μιλήσω εγώ για σένα. Το γιο σου τον αγαπούσα. Όχι όμως τόσο πολύ όσο τους πεθαμένους αδελφούς μου. Τον Ετεοκλή και τον Πολυνείκη. Τους αγαπούσα από παιδιά. Μου θύμιζαν ώρες-ώρες δράκοντες πυρρούς όταν τσακώνονταν με τις ώρες και η πάλη τους κατέληγε πάντα σε ισοπαλία. Κι όταν με αφορμή το θρόνο της Θήβας βρήκαν στρατά και πολέμησαν μεταξύ τους, πάλι σε ισοπαλία κατέληξε ο πόλεμός τους αφού κείτονται και οι δύο στο χώμα.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Ήταν ωραία παλικάρια. Αλλά και ο γιος μου ωραίος ήταν. Τι προσπαθείς τώρα να ξεστρατίσεις το νου μου από τις δικές μου συμφορές και να σε συμπονέσω για τις δικές σου; Οι δικές μου μού φτάνουν και μού περισσεύουν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ο γιο σου ήταν ωραίο αγόρι, και φρόνιμο. Το φρονιμότερο πριγκιπόπουλο στην Ελλάδα όλη. Κάθε κόρη καλής οικογενείας θα ήθελε να τον πάρει για ταίρι της.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Μόνο που εσύ δεν ήσουν αντάξια της γενιάς σου. Μία αλήτισσα ήσουν, από μικρή. Ανακατευόσουν πάντα στα παιχνίδια των αγοριών. Ακόμα και στην παλαίστρα λένε ότι κρυβόσουν στί' αποδυτήρια και κοιτούσες τα κάλλη των ανδρών.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ψέματα! Συκοφαντίες! Κι αν το έκανα, τι; Σε όλες τις γυναίκες αρέσει αυτό που δεν έχουν: το πυκνό τρίχωμα στο στήθος, και τα δασωμένα μάγουλα, και το καρύδι στη χαράδρα του λαιμού, και η μυρωδιά της αντρικής μασχάλης όταν είναι ιδρωμένη μετά από ώρες πάλης ερωτικής.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Πάψε! Εσύ και τον ήλιο θα κάνεις να ξεστρατίσει από λαγνεία.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Δεν παύω. Όταν είναι κανείς τόσο κοντά στο τέλος, η ειλικρίνεια είναι η τελευταία πολυτέλεια που διαθέτει. Ναι, κρυφοκοίταγα τους άντρες, και το γιο σου. Γιατί ήταν ωραίος, όχι όμως τόσο ωραίος σαν τον πατέρα και τους αδελφούς μου.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Σε καλό δεν τους βγήκε η τόση ωραιότη! Μεγάλα καράβια μεγάλες φουρτούνες. Και τώρα χανόμαστε κι εμείς, γιατί ακολουθήσαμε τη δική σας τη ναυαρχίδα. Τουλάχιστον ο άντρας μου θα ζήσει, θα παντρευτεί μια άλλη γυναίκα, που θα τεκνοποιήσει. Εγώ στον Άδη θα σ' ακολουθήσω για να συναντήσω το γιο μου. Δεν τον εμπιστεύομαι στα νύχια σου, γυναίκα-Σκύλα, κάργια, και λάμια του βυθού.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Μη βρίζεις. Θα περάσουμε ατέλειωτους αιώνες μαζί εκεί κάτω. Θα κουραστείς κάποια μέρα και θα φιλιώσουμε.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Άσε με μέχρι τότε να σε βρίζω για να ξεράσω το φαρμάκι που μου καίει τα σωθικά, για ν' αναπάψω τη χολή μου.

ΑΡΤΕΜΙΣ: Βρίσε όσο θέλεις. Μόνο στάσου παράμερα, γιατί έχω κι εγώ δυο λόγια να πω στη μελλοθάνατη κόρη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Κυρά μου Άρτεμη σε προσκυνώ. Ήρθα πολλές φορές στις γιορτές σου, και στη Βραυρώνα της Αττικής ντύθηκα κι εγώ άρκτος, κι όταν ήρθε η ώρα δε φοβήθηκα. Εγώ ήμουν η εκλεκτή από το Πνεύμα να υποδυθώ το ιερό σου θύμα. Κοίτα με τώρα εδώ, θύμα και πάλι της υπερηφάνειας μου.

ΑΡΤΕΜΙΣ: Είσαι γενναία. Από μικρή παράβγαινες τ' αγόρια στον πόλεμο και στ κυνήγι. Και πάντα σεβαστική με τους ουρανίους. Δεν έριχνες στο λαρύγγι σου ούτε ποτό ούτε φαγητό αν δεν έκανες πρώτα σπονδή στη Μάνα Γαία. Γι' αυτό τώρα είμαι εδώ. Για να διευκολύνω το ταξίδι σου, και να σε ράνω με τ' αγιασμένο αυτό νερό από την Κασταλία Κρήνη. Ευλογημένη Αντιγόνη γιατί κατάφερες ν' αψηφήσεις τον τύραννο. Ευλογημένη, γιατί, γυναίκα εσύ, τα έβαλες με τον ανελέητο νόμο των ανδρών. Ευλογημένη γιατί σεβάστηκες περισσότερο τους θεούς από τους μελλοντικούς συγγενείς σου. Ευλογημένη γιατί δέχτηκες να βγεις από την αλυσίδα της αναπαραγωγής για να γίνεις παράδειγμα ανεξίτηλο για τους ανθρώπους. Παράδειγμα θάρρους και υποταγής στους θείους νόμους.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Θεία Άρτεμις! Ήρθες και με απέσπασες από τη δίκαια αγανάκτηση εκείνης της γυναίκας και δρόσισες την ψυχή μου με το αεράκι των δασωμένων ορέων. Πιστή σου ήμουν και θα είμαι εις τον αιώνα τον άπαντα, προστάτισσα εσύ της Φύσης και των αγριμιών. Και των ανθρώπων που έχουν τα φερσίματα των αγριμιών, όπως κι εγώ... Κυνηγημένη ένωθα από μικρή, χωρίς να ξέρω το γιατί. Κυνηγημένη ένωθα βαθιά στις φλέβες του κορμιού μου. Κυνηγημένη ένωθα κι όταν ανταλλάζαμε κρυφά φιλιά με τον Αίμωνα.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Σταματήστε! Τώρα εδώ μπαίνετε πάλι στα δικά μου τα χωράφια, και είμαι υποχρεωμένη να επέμβω.

ΑΡΤΕΜΙΣ: Τι θέλεις εσύ εδώ; Οι Κάτω Χώρες του Θανάτου δεν ανήκουν στη δικαιοδοσία σου. Εσύ είσαι βάσανο για τους ζωντανούς. Οι πεθαμένοι έχουν άλλο θεό.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Παρθένα αδελφή μου, μην με κάνεις να σε μισήσω πιότερο απ' ό,τι σε μισούν οι αποδέλοιποι αθάνατοι. Γιατί εγκατέλειψες τα δάση και τα ελάφια σου. Εδώ είναι συναγμένος λαός. Ή μήπως ήρθες κάποιον από αυτούς τους άμοιρους να κυνηγήσεις;

ΑΡΤΕΜΙΣ: Δώσε τέλος στο μίσος αυτό το παλιό. Και μη με λες αδελφή σου! Αδελφός μου είναι ο Απόλλων, κι αλίμονό σου, αν ο Φοίβος δει κι ακούσει με τι λόγια σκαιά προσβάλλεις την αδελφή του, το καμάρι του.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Δε τον φοβάμαι εγώ. Ούτε κι εσένα. Και μην υψώνεις κατά πάνω μου το τόξο σου. Τα βέλη σου δεν μπορούν να διαπεράσουν την αύρα μου, γιατί είναι πυργωμένη από τ' αρώματα και τις κρυφές επιθυμίες των ανθρώπων. Εσύ μια μέρα θα σκοτωθείς. Οι άνθρωποι θα σε κλάψουν κι από τους γόους τους θα τραφούν οι Σκοτεινές Λάμιες που κατοικοεδρεύουν στις ανήλιαγες χαράδρες του Γαλαξία. Εγώ όμως αν σκοτωθώ θ' αφανιστεί το γένος των βροτών. Κανείς δεν θα σμίγει σε κρεβάτι ερωτικό, και παιδιά δεν θα γεννιούνται, παρά μόνο εκείνα τα παιδιά του σωλήνα... Οι Γίγαντες, οι

Κύκλωπες, οι Κένταυροι και οι Γοργόνες που οδήγησαν στο τέλος της βασιλείας του Κρόνου. Και ήρθε η εποχή του Δία και πατέρα μας. Και οι άνθρωποι έστησαν παντού γιγαντιαίους Κούρους και Κόρες με ανεπτυγμένη την ήβη, και θρεμμένους τους μαστούς για να δείξουν ότι η εποχή του Κρόνου τελείωσε. Κι ότι ήρθε πια η ώρα των ανθρώπων που σμίγουν με το ταίρι τους σε κρεβάτια μυρωμένα, και οι γυναίκες γεννοβολούν μέχρι το σπέρμα Εκείνου να κατακλύσει όλη την οικουμένη. Μην με απειλείς εμένα λοιπόν, γιατί είμαι η τελευταία που θ' αποχωρήσω από αυτό το θέατρο που λέγεται Κόσμος.

ΑΡΤΕΜΙΣ: Σκοτεινές οι προφητείες σου, και δεν σου ταιριάζουν. Τόξευσες βαθιά μέσα στην καρδιά μου, προλέγοντας το μέλλον μου. Πάω να κυνηγήσω στους βαθύσκιωτους δρυμούς για ν' απολησμονηθώ...

ΑΘΗΝΑ: Μείνε ακόμα λίγο. Έτσι, για να είμαστε τρεις οι θεές που ήρθαμε να παρασταθούμε στο νεκρικό κλινάρι της Αντιγόνης.

ΚΡΕΩΝ: Μα τι συμβαίνει εδώ; Έχουνε κάποια συνέλευση οι θεοί και δεν το κατάλαβα;

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Σώπα εσύ! Καλά τα κατάφερες μέχρι τώρα.

ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ: Παλλάδα Αθηνά σε προσκυνώ. Ταπεινός δούλος σου εγώ, φτωχός ικέτης θα καταφύγω στην πόλη σου, και θα ζητήσω άσυλο με αντάλλαγμα τον πλούτο των γνώσεών μου.

ΑΘΗΝΑ: Σεβάσμιες Οιδίποδα, το άσυλο που θα ζητήσεις θα σου δοθεί, γιατί είσαι εσύ ο εκλεκτός των ανθρώπων, που διάλεξες να πονέσεις πολύ για να φτάσεις στη Γνώση, στη θεσπέσια, εκείνη που οι ώμοι των ανθρώπων δεν αντέχουν. Πέρασες μέσα από τον πόνο. Όταν καθαρίσεις εντελώς το σώμα σου από το φαρμάκι του, τότε θα έχεις πολλά να διδάξεις τους ανθρώπους. Όσο για σένα Κρέοντα, το κρίμα σου βαρύ. Ο Θάνατος είναι μικρή τιμωρία για σένα. Ο Κάτω Κόσμος δεν είναι έτοιμος να σε δεχτεί. Πλάνητας θα γυρίζεις στον κόσμο, τρελός. Και τα παιδιά θα σου κρεμάνε κουδούνια, και τα ξωτικά θα σε περιγελούν. Γιατί άσκησες την επίγεια εξουσία σου χωρίς έλεος, χωρίς σωφροσύνη, χωρίς μέτρο. Έτσι με το ίδιο νόμισμα θα πληρώσεις, γιατί θα γίνεις υπήκοος όλων των επίγειων εξουσιών, και θα νιώσεις βαθιά στο πετσί σου τον ανελέητο νόμο των ανθρώπων όταν τύραννοι και άρπαγες τους κυβερνούν.

ΚΡΕΩΝ: Έλεος κυρά Αθηνά. Έσφαλα, όμως μην με τιμωρήσεις τόσο!

ΑΘΗΝΑ: Τω πάθει μάθος! Είχες την ευκαιρία να λυπηθείς αυτό το ταλαίπωρο κορίτσι που το μόνο που γύρευε εκεί στην ερημιά ήταν να θάψει το πτώμα του αδελφού της για ν' αναπαυθεί η ψυχούλα του. Και δεν την λυπήθηκες τη δύσμοιρη, ούτε κι όταν ο γιος σου σε παρακάλεσε να σώσεις τη μέλλουσα νύφη σου, εκείνη που θα έφερνε στον κόλπο της το σπόρο της γενιάς σου. Τώρα είσαι άξιος της μοίρας σου. Φύγε! Να μη σε βλέπω μπροστά μου! Χάσου είπα! Αμέσως. Κι άλλη κουβέντα μαζί σου δε θέλω. Αγαπώ τους γενναίους και σώφρονες ανθρώπους, όμως οι άμυαλοι με αηδιάζουν.

ΚΡΕΩΝ: Πηγαίνω. Τυχαίος εγώ το απροσδόκητο θα συναντήσω. Άμυαλος δείχθηκα και τώρα θα πληρώσω το τίμημα των πράξεων μου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Πήγαινε παιδί μου. Ο παθός γίνεται μαθός. Αυτός είναι ο νόμος αυτού του σχολείου, που κάποτε αιώνες πριν δεχθήκαμε να φοιτήσουμε, αφήνοντας τις επουράνιες μονές μας. Εκεί που τα νερά τραγουδούσαν κελαρυστά, τα δέντρα έθαλλαν, τα άνθη ευωδίαζαν, και τα πουλιά τραγουδούσαν αδιακρίτως, ξελογιάζοντας νεράιδες, νάνους, ξωτικά.

ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ: Αρχή άνδρα δείκνυσι, Κρέοντα, ομοιοπαθή μου. Κανένας άνθρωπος δεν είναι τόσο σοφός για να μπορεί να κυβερνήσει χωρίς τη βοήθεια των θεών. Γι' αυτό φόβο θεού στο μέλλον να έχεις.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Πήγαινε άντρα μου στο καλό. Κι εγώ από τον κάτω κόσμο θ' ανεβαίνω σα θυμίαμα στη σκέψη σου και θα σε ευφραίνω στις δύσκολες στιγμές του βίου σου, όταν το Σκοτάδι θα κυριεύει την ψυχή σου. Σε αγάπησα, όμως αποδείχθηκες κατώτερος του έρωτά μου. Γι' αυτό τώρα κι εγώ διαλέγω στις Σκιές και Στη Στάχτη του Κάτω Κόσμου να ενδιατρίψω με το γιο μου, και τη γενναία νύφη μου. Τουλάχιστον εκείνη ήξερε γιατί πέθανε. Εσύ δεν ήξερες γιατί ζούσες. Περνούσες το βίο σου μηχανικά, όπως οι περισσότεροι άνθρωποι, κάτι που εξοργίζει τους ασώματους. Γιατί δεν είμαστε εδώ για να σκοτώνουμε τον καιρό μας ούτε για να τρυγάμε απλώς τι ηδονές από το Δένδρο της Ζωής. Εδώ είμαστε με έναν ιερό σκοπό, κι αλίμονο σε αυτόν που θα τον λησμονήσει. Σωπαίνω τώρα. Αγαπημένη Αντιγόνη σου ζητώ να με συγχωρήσεις για το λόγοι τα σκληρά που είπα μέσα στον δίκαιο ανθρώπινο πόνο μου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Δεκτή η συγγνώμη σου Ευρυδίκη. Με το γιο σου και μένα θα φιλιώσεις για να περιστραφούμε κι οι τρεις μαζί στα Φώτα τα Μενεξελιά του Άδη.

ΑΙΜΩΝ: Καλώς ήρθες μητέρα! Σε ευχαριστώ που με ακολούθησες. Τώρα που θα έχω εδώ μητέρα κι αγαπημένη, κανένας πρίγκιπας του Πάνω Κόσμου δεν θα είναι πιο ζηλευτός από μένα.

ΑΘΗΝΑ: Ευλογημένοι κι οι τρεις που με τόση σοφία κι ελαφρά καρδιά το θάνατο απηφάτε! Κι εσύ Οιδίποδα φύγε τώρα να πας να ζητήσεις καταφύγιο από το Θησέα στη λατρεμένη μου Αθήνα. Όσο για εσάς αδελφές μου, Άρτεμις και Αφροδίτη, ας βοηθήσουμε το μάντη Τειρεσία να διδάξει στις ψυχές πώς να διασχίσουν τον Αχέροντα. Είσαι έτοιμος γέροντα;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Πάντα είμαι έτοιμος κυρά όταν πρόκειται να εκτελέσω το θέλημά σου.

ΑΡΤΕΜΙΣ: Με την ευλογία μου μάντη Τειρεσία.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Με την ευχή μου γέροντα.

ΑΘΗΝΑ: Εμπρός! Μουσική, αργή, λικνιστική, να στροβιλιστούμε και οι τρεις στο ρυθμό του Υμέναιου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Είστε έτοιμοι παιδιά μου;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ-ΑΙΜΩΝ-ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Είμαστε έτοιμοι ιερέα. Καθοδήγησέ μας, κι εμείς ως πρόβατα ξεστρατισμένα σε ακολουθούμε πίσω στην Εστία!

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Τώρα σιωπή! Εγώ θα είμαι ο Χρόνος. Θα κρατηθώ έξω από τον κύκλο σας, όμως εσείς θα κολυμπάτε εντός μου. Εσύ Ισμήνη στάσου στο κέντρο του κύκλου. Έμεινες όλη αυτή την ώρα σιωπηλή κι ανενεργή γιατί αντιπροσωπεύεις την εντροπία αυτού του τρισδιάστατου κόσμου. Εσείς οι άλλοι τρεις θα περιστρέφεστε γύρω από την Ισμήνη από τ' αριστερά προς τα δεξιά, αργά στην αρχή, κι έπειτα θ' επιταχύνετε σταδιακά μέχρι η ταχύτητα να γίνει φρενιτική, και τότε, ή θα πάτε προς τα πάνω, στους Ουρανοί ή θα κατέβετε τη Χαρώνεια Κλίμακα προς τα κάτω, για να καταλήξετε στο Βασίλειο του Άδη. Μόνο ο Θεός ξέρει, αυτός που τα πάντα γνωρίζει... Έτοιμοι; Πάμε!

ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ: Αντίο κόρη μου, θα σε ξαναδώ όταν θα έρθει το πλήρωμα του Χρόνου, και γέρος πια θα επιστρέψω στην Εστία.

ΚΡΕΩΝ: Αντίο Ευρυδίκη, αντίο Αίμων. Θα μου λείψετε στις ατέλειωτες περιπλανήσεις μου στον κόσμο. Σας ζητώ συγγνώμη που σας ανάγκασα ο άφρων εγώ να εγκαταλείψετε μία ώρα αρχύτερα τη γλυκειά ζωή.

ΙΣΜΗΝΗ: Καιρός τώρα να μιλήσω κι εγώ, καθώς περιστρέφομαι αργά στην αρχή, κι ο αιθέρας δεν μου κόβει την ανάσα. Γλυκειά η ζωή κι ο πόθος ανατριχίλα. Μακάρι να μην είχε συντελεστεί η ύβρις που έδωσε στο δράμα αυτήν την τροπή. Μακάρι οι τύραννοι να ήταν ευσεβείς κι οι ευσεβείς τύραννοι. Μακάρι να μην ζητούσε ν' απλώσει κανείς τα πόδια του πέρα από εκεί που πρέπει. Μακάρι να επικρατούσε αγάπη, σεβασμός, κατανόηση κι αλληλεγγύη σε όλα τα σπιτικά. Μακάρι να μην υπήρχε στη Γη η ψώρα της ζήλειας, η λέπτρα της απληστίας, η δίψα για υπέρβαση του μέτρου. Μακάρι ζωντανοί και άορατοι να συνυπήρχαν αδελφωμένοι, κι όλα να έβαιναν καλώς στον κόσμο τούτο. Όμως το ξέρω, μια μέρα θα γίνει. Η Γαία ετοιμάζεται για τη μετάβαση στο Φως. Και τι είναι πιο δυνατό από το φως; Όταν ερχόμαστε απ' έξω κι ανοίγουμε μια πόρτα σε ένα σκοτεινό δωμάτιο, τότε μπαίνει το φως και καταυγάζει τα πάντα. Η ώρα του τέλους σήμανε. Και μην ακούτε τους ψευδοπροφήτες που μιλούν για σεισμούς, λοιμούς, καταποντισμούς. Τίποτα από αυτά δεν θα γίνει, με τη χάρη του Θεού, και τη μεσολάβηση της κυράς της Παναγίας. Τώρα είμαστε όλοι έτοιμοι για ν' ανέβουμε ένα σκαλοπάτι στην κλίμακα του Πνεύματος. Κάθε γέννα έχει την αγωνία της. Γι' αυτό να είμαστε όλοι συνετοί κι ελεήμονες. Όλοι ίσοι κι όλοι διαφορετικοί, με σεβασμό ο ένας για τον άλλον. Ειρήνη, ειρήνη στη Γη, και στα σύμπαντα όλα!

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Είθε!

ΦΕΡΕΝΙΚΗ

(ποιοητικός μονόλογος)

Είμαι εδώ και τώρα. Βρήκα την πύλη που γυρίζει το χρόνο μέσα-έξω, σαν ένα παντελόσι εργάτη που ξέμεινε από δουλειές, κι απέμεινε ν' αναρωτιέται πόσα άνθη έχει η μυγδαλιά στη ρίζα της Ακρόπολης, πάνω από το θέατρο του Διονύσου. Εκεί βρίσκομαι τώρα, στη σπηλιά με το εικονοστάσι του Σοφοκλή. Ο Οιδίπους επί Κολωνώ αναλήφθηκε εδώ, και χάθηκε από τα μάτια των θεατών για πάντα. Εκεί εμφανίστηκε κι εγώ τον τέταρτο αιώνα ως Αθηνά. Και είχα το θράσος να τραγουδήσω τη μονωδία που εγώ η ίδια είχα γράψει, και την έδωσα σε έναν ανύπαρκτο ποιητίσκο να την υπογράψει. Τι αντιποιοητικοί καιροί! Τελείως ακατάλληλοι για μια γυναίκα που την έχουν επισκεφθεί οι Μούσες, που έχει συμφάγει με τους θεούς, που έχει επιδοθεί στο γεμάτο φως παραλήρημα της Πυθίας, και χωρίς τη δάφνη του Απόλλωνα. Είμαι εδώ με τα χέρια ανοιχτά στο φως, ως Πανγαία-άμπελος, και εκπέμπω αλήθεια και πληροφορίες προς όλες τις κατευθύνσεις. Ο έχων ώτα ακούει ακουέτω! Είστε πολλοί εκεί κάτω. Τόσοι όσοι με δικάζανε. Φαίνεται πως όταν κάτι συμβεί, στον πλανήτη αυτό, που είναι – που σχεδιάστηκε για να είναι – η βιβλιοθήκη του Σύμπαντος Κόσμου... φαίνεται ότι εξακολουθεί να διαδραματίζεται επ' άπειρον, σε ολογραφικό ένθετο, σε κάποια ιδιωτική προβολή δημοσίας απολαύσεως. Τα χαμόκλαδα ανθίσανε στον ιερό βράχο της Ακροπόλεως. Καιρός να συμβουλευτώ τις σημειώσεις μου, και να σας μιλήσω με το μόνο τρόπο που μου είναι βολετό: με τη γλώσσα της ποιήσεως. Όπως θα πει κάποιος κυνηγημένος ποιητής: «Η ποίηση είναι το τελευταίο φρούριο πριν τον Αρμαγεδδώνα».

ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ

Το λουλούδι
Πατημένο στις σελίδες του τετράδιου
Εξακολουθεί να ευωδιάζει
 Τον έρωτά σου
Και οι άγγελοι
Αφήνουν για λίγο
Τα σώματα των ανθρώπων
Στο αεροπλάνο
Για να παίξουν με τις κορυφές
 Των συννέφων
Και να βουλιάξουν
Στα σμαραγδένια νερά.
Κουράστηκα τόσα χρόνια
Να περιμένω
Και να σ' αποθυμώ,
Και όταν απελπίστηκα
 Ήρθες
Ανάμνηση μιας ζωής
 Στο μυστικό ακρογιάλι
Που βλέπαμε τους ήλιους
 Ν' ανατέλλουν
 Σαν πορτοκάλια.

Το λουλούδι πατημένο στις σελίδες
 Του τετράδιου
Κουβαλάει τη θερμή του έρωτά σου.

Τώρα που είσαι πιο κοντά παρά ποτέ,
Ήγουν μακριά μου για πάντα,
Ανεπιστρεπτί.

Με δικάσανε οι «τα φαιά φορούντες». Και με καταδίκασανε σε εξορία από τον Ελληνικό Κόσμο, ήγουν σε σιωπή, βασανιστική σιωπή. Γιατί όταν ο ποιητής δεν ψάλλει είναι σαν τον αηδόνη που δεν τραγουδάει, σαν το ψαρά που έκαψε τα κουπιά της βάρκας του. Σαν τον ανεμοδείκτη που στραβώθηκε. Σαν τη φωτιά που ρούφηξαν τα σπλάχνα της γης και την αντιγύρισαν σε ηφαίστειο. Ναι, υπάρχουν και άλλοι παράλληλοι κόσμοι με τον δικό σας. Εγώ είμαι τώρα στην πέμπτη διάσταση, γιατί αγάπησα... Γιατί μου δόθηκε πρόσβαση στα ακασικά αρχεία. Γιατί ξεπέρασα το μίσος για τους διώκτες μου, και τους το επιστρέφω τώρα σε χαρά. Γιατί μεταβόλισα το φαρμάκι και το έκανα σοφία. Κάποτε οι γυναίκες θα μπορούν να είναι ισότιμα όντα με τους άντρες... όταν οι άντρες πάψουν να φοβούνται τα συναισθήματά τους.

ΠΕΜΠΤΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ

Άνθρωποι χαμένοι
Στο Σύμπαν της απελπισίας
Ανακαλύπτουν την κρυφή πλευρά των αγαλμάτων
Και αναζητούν το χέρι που θα τους ταΐσει
Σιωπή και έρεβος,
Εκεί που το φράγμα είναι ορατό
Της Λήθης
Και μια τερπνή μουσική
Χαράζει φαγιούμ
Στα κρύσταλλα των ναών,
Μορφές αγαπημένες
Εκείνων που δεν έστερξαν
Να δώσουν
Το φιλί
Το από αιώνες ξηραμένο.

Κόρη εταίρας, εταίρα κι η ίδια. Όμως γεννημένη με άλλες προδιαγραφές, με άλλα ταλέντα. Και το κλουβί της σάρκας ασφυκτικά κλειστό. Και η χειρότερη τιμωρία: το φύλο. Θα νόμιζε κανείς ότι σε μια γυναίκα ανοίγουν όλες οι πόρτες όταν είναι έτοιμη να δοθεί, και να δώσει. Λάθος! Την παίρνουν, την γεύονται, λίγο, στην άκρη της γλώσσας, για να μην βαρυστομαχιάσουν, κι ύστερα την πετάνε. Όσο ωραία κι αν τραγουδάει, όσο σαγηνευτικά κι αν μιλάει, όσο μαγικά κι αν γράφει. Γι' αυτό κι εγώ, αν μου δοθεί η Χάρη από το Δημιουργό θα γεννηθώ άντρας ποιητής. Εκτός αν φτάσουμε στην παραδείσια εκείνη εποχή όπου δεν θα είναι κανείς ανώτερος ή κατώτερος ανάλογα με το φύλο του, αλλά ανάλογα με την ποιότητα του φωτός που μπορεί να κουβαλήσει το όχημα της ψυχής του, το σώμα του.

ΝΕΑ ΣΕΛΗΝΗ

Τώρα γυρίζουμε στο χρόνο μηδέν,
Στην επαναρρύθμιση του βιολογικού ρολογιού,
Στην ακύρωση του θανάτου.

Και ο Φόβος ουκ έστιν έτι.
Περιπλανηθήκαμε όλη τη μέρα στις αλέες
Και μέθυσε η όσφρησή μας
Με όλων των ειδών τα μυρωδικά,
Κι ευφράνθηκε η ψυχή μας
Από μία μελωδία άλλη,
Πέρα απ' τα σύννεφα,
Που μας καλεί να τη γνωρίσουμε
Και καθιστά την ευτυχία
Αναπόδραστη.
Τι κι αν βουλιάξαμε στη δυστυχία,
Τι κι αν ρέψανε τα μέλη μας
Δουλεύοντας εργάτες
Σε μακρινούς σιτοβολώνες,
Τι κι αν μας αρνήθηκε ο Απόλλωνας
Τον Έρωτα,
Για να μην πάει στράφι
Το χάρισμα της μαντείας,
Εμείς μείναμε ακίνητοι
Με την κόρη των ματιών
Στυλωμένη στον ουρανό,
Κι ένας άρατος κρίνος
Κατέβηκε
Για να σταλάξει γύρη
Στο ασπράδι του τρίτου ματιού μας.

*Μυήθηκα στα Ελευσίνια Μυστήρια. Και στα Μυστήρια της Εκάτης. Και στα
Ορφικά... Και στα Καβείρια... Ήμουνα ένα σφουγγάρι διψασμένο για αλήθεια.
Ήμουνα μία ψυχή που ήθελε να τα θυμάται όλα, για να επαναπρογραμματίσει
καλύτερα το επόμενο ταξίδι της στη Γαία.*

ΕΡΜΗΣ Ο ΤΡΙΣΜΕΓΙΣΤΟΣ

Ήρθες μέσα στο όνειρο
Και μου χαρίστηκες
Θείο κορμί αγαπημένο,
Ανάμνηση από άλλη ζωή,
Πεθαμένη, όπως λένε
Οι φτωχοί
Ζητιάνοι του Κάλλους
Που φονεύεται από την Ηθική
Δια λιθοβολισμού.
Όμως εμείς θα σαλπίσουμε
Σε όλη τη γη προσκλητήριο
Εκείνων που έχουν τα χέρια λευκά
Από το αίμα αθώων
Και θα χτίσουμε δεύτερο ναό
Προς δόξαν Εκείνου
Που σχεδίασε με τόση σοφία
Αυτό το ψηφιδωτό από Φως
Κι από Σκοτάδι,
Το σχέδιο του οποίου

Είναι αδύνατο ν' αποτυπώσουμε
Εμείς, τα πρόσκαιρα μυρμήγκια
Της στιγμής,
Εκτός αν υψωθούμε σαν τον Ίκαρο
Για λίγο στον εκτυφλωτικό του ουρανό
Και πέσουμε
Έχοντας δανειστεί προσωρινώς
Μια έκλαμψη της λαμπρής τοιχογραφίας
Του Κόσμου.
Γιατί ο Ναός που εμείς νομίζαμε
Γκρεμισμένο στέκει ολόλαμπρος
Στην άλλη διάσταση του Χρόνου,
Με τα ψηφιδωτά, τις τοιχογραφίες,
Τα μανουάλια του,
Και τα δίδυμα καμπαναριά του.

Γιατί αυτό που αναζητάμε όλοι, και ιδιαίτερα εμείς που φιλοδοξούμε να γίνουμε από σκηνής δάσκαλοι είναι η σοφία, η κατάσταση εκείνη του σώματος και του μυαλού που τα πάντα είναι προφανή, και δεν χρειάζεται να γυρίσεις τις σελίδες κανενός βιβλίου για να τα θυμηθείς.

ΣΟΦΙΑ

Πιο βαθιά
Κι από την άγκυρα
Ποντοπόρου πλοίου
Που απέκαμε στη σκοτεινιά
Να περιπλανιέται
Κι έδεσε στο Φως,
Καταντικρύ στην πολιτεία
Με τους ναούς
Τους θόλους
Και τους φοίνικες.
Κι η ελιά της Αθηνάς
Μια υπενθύμιση:
Πώς από το έρεβος
Γεννιέται ο καρπός,
Που δίνει *θροφή*
Στα μάτια της Κουκουβάγιας.

Αναπαύομαι στις λέξεις όπως οι φακίρηδες στα καρφιά. Η ποίηση είναι μια υπόθεση σωματική. Όταν αφεθείς στη μαγεία της στιγμής με τη μαγεία του παιδιού που έχει κληρονομήσει τον κόσμο.

Ο ΓΗΤΕΥΤΗΣ ΦΙΔΙΩΝ

Το κάλλος πόθησα
Των ουρανίων σωμάτων
Και μου δόθηκε μια υποψία ερήμου
Να τη μετατρέψω σε όαση.
Σε λίγο θα πάψω να φιλώ.

Έχω ήδη πάψει να μιλάω
Παρά μόνο εκεί που δεν με ακούει
Βέβηλο αυτί.

Ίσως την επόμενη φορά
Είμαι πιο τυχερός
Και γίνω δέντρο,
Ή το πουλί της φωτιάς
Που γυρνάει από αστέρι
Σε αστέρι
Και τίποτα δε στέκεται
Εμπόδιο στο πέρασμά του.

*Χθες με πήγαν τα βήματά μου στη «συννοικία που λατρεύεται η ηδονή», και
τρόμαξα με την ευκολία που οι άνθρωποι αγγίζουν τη Φρίκη, χωρίς την
αίσθηση ότι διαπράττουν μία ιεροσυλία, χωρίς την επίγνωση ότι χαριτωμένος
θεός του Έρωτα θα κλείνει τα μάτια αηδισμένος.*

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ

Κάπως έτσι θα είναι η Κόλαση:
Σώματα ξαπλωμένα στον ήλιο
Που σε προκαλούν με την τρισδιάστατη
Ομορφιά τους
Και δεν μπορείς ν' αγγίξεις.
Εν τω μεταξύ στις άλλες διαστάσεις
Ένας καταϊγισμός χρωμάτων
Και μορφών
Που δεν προλαβαίνουν να ερωτευτούν
Τον εαυτό τους.

*Εκεί συνάντησα ένα ζητιάνο, που δεν ήταν ούτε παιδί ούτε γέρος ώστε να τον
ελεήσω. Κρατούσα μερικά αχλάδια, που είχα μαζέψει από την απιδιά την
πατρογονική μου. Χωρίς να σκεφτώ του έτεινα το χέρι, και πήρε μερικά.*

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ

- Veux-tu quelques poires?
- Merci pour l'espoire.

Κι έφυγες. Ήρθα να σε βρω
Στο μέρος το γνωστό
Αλλά δεν ήσουν εκεί.
Αν πιστεύαμε στα θαύματα...
Αν μπορούσαμε να υπομένουμε
Και να περιμένουμε στην ίδια θέση...
Όμως «τα πάντα 'ρει»
Όπως έλεγε ο παππούς μας
Ο Ηράκλειτος,

Και κάπου εκεί στη γωνία,
Στη σκιά ενός δέντρου,
 Στην κοσμοσυρροή
 Συναντιώμαστε,
Σμίγουμε τα βλέμματα για λίγο,
Κι έπειτα τρεπόμαστε σε φυγή,
Σαν άγρια ζώα τρομαγμένα
Από το ίδιο τους το είδος.
Όμως με άγγιξες
Στα βάθη της καρδιάς,
Εκεί που λάμπει το ιόχρουν φως
Που μας έδωσε ο θεός.
Άσε με να σου δώσω
Λίγα από τα κουρέλια της προσμονής μου
Για να ντύσεις τη γύμνια σου,
Αυτό το θεικό κορμί
Που ιδρώνει και αγάλλεται
Στο άγγιγμα της πρώτης σταγόνας Ήλιου.

Αυτός ο ζητιάνος με τάραξε. Κάπου βαθιά μέσα στη μνήμη των κυττάρων μου ήταν προοδεδιαγραμμένη αυτή η συνάντηση. Η δυνατότητά της ήταν ικανή να κινήσει σύμπαντα στις αρμονικές τροχιές τους. Πήγα σπίτι και μάζεψα ό,τι ρούχα είχε παρατήσει ο τελευταίος εραστής μου. Και σανδάλια, ωραία, Αθηναϊκά. Όταν γύρισα, εκείνος είχε φύγει. Δεν είχε ούτε τόση δα πίστη λοιπόν;

ΑΝΤΙ-ΣΥΜΠΑΝ

Για κάθε βασιλιά
Υπάρχει ένας ζητιάνος
Κι όταν πλησιάσουν πολύ
Τον καθρέφτη του Νάρκισσου
Καταστρέφονται.

Κάπου ανάμεσα στον ύπνο και στον ξύπνιο
Υπάρχει η 25^η ώρα,
Εκεί που γίνονται τα όνειρα
 Πραγματικότητα,
Εκεί που ρίχνουμε μια ματιά
Στον καθρέφτη του Χρόνου
Και εισπράττουμε
Ανάλογα με το είναι μας.
Εκεί η λογική με τρέλλα θεραπεύεται
Και το χάος με την τάξη.
Ο Μίνως, ο Ραδάμανθυς και ο Αιακός
 Μας περιμένουν.
Εκεί ακούς την ψυχή σου
Γαλήνια να κραυγάζει:
«Τοξινώθηκα στο θείο.
Κι αν είναι να πεθάνουμε
Ας τελειώσουμε συντονισμένοι
Στον κοσμικό ρυθμό του Σύμπαντος».

Κι εκεί που λέω ότι ο Έρωτας δεν μπορεί να σημαίνει τίποτα πια για μένα, γιατί όλα τα έχω ζήσει, και τα έχω όλα βαρεθεί, γιατί η άμμος φυραίνει ταχύτατα στην κλεψύδρα του Χρόνου, είναι κάποιες τέτοιες στιγμές που πιστεύω ότι ένα Αόρατο Χέρι θα την αρπάξει, θα την γυρίσει ανάποδα, και θα ξαναρχίσουν όλα από την αρχή. Τι βασανιστική που είναι αυτή η αίσθηση! Όχι! Θα ήθελα ν' αποφοιτήσω. Φτάνουν τόσες δοκιμασίες. Την επόμενη φορά που θα ερωτευτώ θα ήθελα να είναι η τελευταία. Και να είναι με το άλλο μισό της ψυχής μου.

ΤΟ ΟΥΣΙΩΔΕΣ

Πόσες υπόγειες σπηλιές
Πρέπει να διανύσει ο Έρωτας
Μέχρι να βγει στην επιφάνεια
Με την ελπίδα ν' ατενίσει
Τα κτήρια μεθυσμένα
Από ένα και μόνο κυκλάμινο.

Δεν έχω καμία αμφιβολία ότι ο θεός μας ακούει, και εκπληρώνει κάθε επιθυμία μας, όταν δεν εναντιώνεται στην Αρχή της Αγάπης.

ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Πάρε τα μάτια μου.
Στη μέση της σκοτεινιάς
Θα σου δανείσω το φως
Του Απόλλωνα
Να δεις πράγματα που πάντα υπήρχαν.

Πάρε τις άλλες μου αισθήσεις
Και είμαι σίγουρος
Ότι θα οσφρανθείς
Το αιθέριο σώμα του ευκαλύπτου
Να πυρπολεί την ερημιά
Με την ανία του.

Όμως η Σκιά συνοδεύει πάντα τα σώματα. Κι όσο πιο έντονος είναι ο ήλιος, τόσο πιο ερεβώδης η σκιά, ειδικά όταν ο Ήλιος είναι ένας.

ΕΥΚΑΛΥΠΤΟΣ

Μπορεί ένα φύλλο
Να καλύψει τη γύμνια
Της θάλασσας,

Ακόμα κι αν είναι του ευκάλυπτου;

Μπορεί ο έρωτας
Να κρύψει την προαιώνια
Μοναξιά
Των υιοθετημένων άστρων
Στις εσχατιές του Σύμπαντος;

Μπορεί η νυχτερινή
Απουσία
Να γεμίσει με λέξεις
Προορισμένες να πονούν,
Να κόβουν,
Να πληγώνουν;

Πρόσεξε τι θα πεις
Γιατί κάπου αλλού
Πραγματοποιούνται
Οι πιο μύχιες σκέψεις μας
Χωρίς αντιστροφή.

Πρόσεξε μην πάμε μακριά,
Εκεί που δεν έχει γυρισμό.
Και δεν εννοώ το θάνατο,
Γιατί ο θάνατος είναι
Μόνο η αρχή,
Και δεν υπάρχει αρχή
Δίχως το τέλος που προηγείται.

Γ' αυτό προτείνω να χωρίσουμε
Πριν σμίξουμε,
Έτσι ώστε να ελπίσουμε
Ότι κάποτε η απόσταση
Θα εκμηδενιστεί
Όσο δύο χείλη
Το ένα μέσα στο άλλο,
Όσο ένα σώμα
Που δε μπορεί πια
Να κοιμηθεί
Ορφανό.

Όσο κι αν φοβούμαι τις παγίδες που μου στήνει ο Σκοτεινός, δεν έχω την πολυτέλεια του δισταγμού, γιατί άπλωσε πολύ η ψυχή, και δεν με χωράει η ζωή μου. Ακόμα κι αν είναι να διαπράξω ακόμα ένα λάθος, θα το διακινδυνεύσω. Και θα σωθώ για άλλη μια φορά χάρη στην αθωότητά μου, και στο περίσσειμα της αγάπης.

ΦΑΕΘΩΝ

- Κατανάλωσέ με,
Αν μπορείς να καταβροχθίσεις το φως
Χωρίς να σου κατακάψει τα σωθικά.
Κατάκτησέ με,
Αν μπορείς ν' αναμετρηθείς μαζί μου,
Χαλίκι εσύ στην απεραντοσύνη του Ερέβους.

Παράτησέ με,
Αν μπορείς ν' απομακρυνθείς
Από την έρημο που σε περιβάλλει
Με βοηθό την πυξίδα
Που δείχνει πάντα στην Επιθυμία.

- Περπάτησα νύχτες πολλές
Για να ξεφύγω από την αγκαλιά σου
Και τώρα επιστρέφω μ' ανακούφιση
Στην πατρίδα του Έρωτά μου,
Εκεί που είδα πρώτη φορά τη θάλασσα
Ν' αναρριγιά κάτω από το χάδι του ήλιου
Το μεσημβρινό.

*Μέχρι η διπλή έλικα του σκήπτρου του Ερμή ν' αποκτήσει δώδεκα παρακλάδια θα
αμφιβάλλουμε για το πασιφανές, και θα πιστεύουμε σαν τον Οιδίποδα στα μάτια
μας. Μόνο όταν αποφασίσουμε να παραβλέψουμε το πασιφανές θα ανοίξουμε την
όρασή μας σε έναν πλούτο που η επιστήμη και η ιατρική μας ακόμα δεν έχουν
φτάσει.*

ΟΛΙΓΟΨΥΧΟΙ

Η γλώσσα είναι ένας κώδικας.
Το σώμα έχει τη δική του γλώσσα,
Και η ψυχή μιλάει
Με τις πεταλούδες που παίζουν
Οι άγγελοι
Στην ακρογιαλιά
Με τα βέλη του Απόλλωνα.
Γιατί δεν είμαστε αρκετά πιστοί
Στο Αόρατο
αφεθήκαμε στον ορυμαγδό της ύλης
Ανυποψίαστοι για τον καταϊγισμό
Των χρωμάτων
Που έχτιζαν πολιτείες ασύλληπτες
Πάνω από τα όνειρά μας.
Γιατί δεν ήμασταν αρκούντως συμβατοί
Με το άφευκτο
Δεχτήκαμε στα πόδια μας βαρίδια
Που μας στέρησαν την ανάληψη
Πάνω από το βουνό
Με το άρμα του Απόλλωνα.

*Έρχομαι και ξανάρχομαι στον ιερό βράχο. Κάθομαι σε ένα πλάτωμα που έχει
σκαλίσει λες κάποιος από τους θεούς για ν' ατενίζει τα Προπύλαια της
Ακρόπολης. Τι αιώνας! Όταν μείνεις πολύ ώρα κι αποξεχαστείς εδώ, θαρρείς πως
θ' ανοίξουν τα σπλάχνα της Γης, και θα ξεβράσουν την Ατλαντίδα, με όλους τους
ναούς της, και τους ιερείς σε πλήρη ετοιμότητα, να τελέσουν τη θυσία στο Φως,
για ν' αποτρέψουν την επόμενη Καταστροφή.*

ΠΙΝΥΞ

Ο βράχος έχει τη δική του φωνή,
Κι οι κρυμμένοι θησαυροί
Κατά καιρούς αναστενάζουν
Που δεν τους θυμάται κανείς.
Εκεί στα βάθη της Ανατολής,
Στη θάλασσα της Τυρρηνίας,
Στον Τίγρη και στον Ευφράτη,
Στα παράλια της Αφρικής,
Παντού υπάρχει ένα πηγάδι
Που αναρριχώνται οι πεθαμένοι
Και το σαρκοβόρο αρνί
Βόσκει ειρηνικά με τα κριάρια,
Εκεί που η θύελλα των ημερών
Κοπάζει για λίγο,
Και τ' αστέρια κατεβαίνουν
Καταμεσήμερο να λουστούν
Στην κρήνη που αποξεχάστηκε
Μια ξανθομαλλούσα νεράιδα
Κι άφησε τον Πάνα
Να φυτέψει στην κοιλιά της
Το σπόρο του.
Ποια ηδονή θα μας ξεπλύνει από τον πόνο;
Ποιο χάδι θ' απαλύνει το σφυρί
Που δεχθήκαμε στο πρόσωπο
Πριν ξημερώσει το πρώτο φως;
Ποιο ποίημα, ποια μελωδία
Μυστική, από το σουραύλι
Ενός Σειληνού, θα εξημερώσει
Τα ήθη των τυφλοπόντικων,
Των βουτηγμένων αιώνες
Τώρα στην αμαρτία;
Και στο ξωκλήσι του Αϊ-Γιώργη
Τα φίδια κολυμπάνε
Αηδισμένα
Στο λάδι που προοριζόταν
Για τα καντήλια
Τη Δευτέρα της Λαμπρής.
Όμως ο παπάς
Δε λειτούργησε.
Αποπλανήθηκε από μια σειρήνα
Και ξέμεινε στο έμπα μιας σπηλιάς,
Με το χέρι του ροζιασμένο
Πάνω στη μαγκούρα,
Και το κομπολόι του μετέωρο
Στον αέρα: αυτή η χάντρα
Δεν θ' αγγίξει την επόμενη ποτέ·
Μέχρι να έρθει το Σάββατο
Που θ' ασπρίσουν οι παπαρούνες
Κι οι ανεμώνες όλες
Θα μαντηλοδεθούν
Για να ξεπροβοδίσουν τον Αιώνιο Νεκρό
Που κάποτε τον φώναζαν Άδωνι.

*Όταν λουστεις ώρες στα κύματα που βρέχουν το ναό του Ποσειδώνα στο Σούνιο,
τότε γίνεσαι σαν τα βότσαλα, χωρίς φύλο...*

ΟΥΡΑΝΙΑ ΦΥΛΑΚΗ

Έγινα επιτέλους αόρατος
Για τα σώματα της ηδονής.
Τα μάτια τους αδειανά,
Σαν πατημένα κυκλάμινα,
Και όλα τα διαμάντια των άστρων
Περόνιασαν τις άκρες των δακτύλων,
Στεφάνωσαν το περίγραμμα
Της μορφής σου
Με τη φτωχή μαρμαρυγή τους.
Θα σου χαρίσω ένα μάτσο ζουμπούλια
Που θα φέγγουν από μέσα.
Θα σου πορφυρώσω τα δόντια.
Θα φυτέψω παπαρούνες
Στις άδειες κόρες των ματιών σου.
Θα κρεμάσω μαργαριτάρια
Στους λοβούς των αυτιών σου.
Και για να μη δω τα νύχια σου
Να πέφτουν
Θα τα βάψω με χρώμα άλικο
Από τα κοράλλια των απάτητων
Θαλασσών.
Μέσα στη νύχτα θα σε δω
Να φέγγεις
Θαυματουργό εικόνισμα
Αυγής μυστικής.
Θα είναι ατελείωτη η μέρα
Που θά 'ρθει.
Ο ήλιος θ' αναφλέγει
Τα σπαρτά.

*Όταν δεν έχεις πια τίποτα να χάσεις, τότε μπορείς να είσαι αισιόδοξος. Μου τα
πήραν όλα. Κι όσα ξέχασαν οι διώκτες μου τα χάρισα εγώ, για να μη βρουν οι
εχθροί τίποτα για να συλήσουν.*

Η ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ ΤΗΣ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑΣ

Τ' αστέρια περνούν
Κι αφήνουν στο διάβα τους
Μια αδιόρατη σκόνη
Των περασμένων.
Τα χέρια περνούν
Πάνω από τις καμπύλες
Του έρημου τοπίου
Φυτεύοντας το σπόρο
Των μελλούμενων.
Κι αν σου πω ότι πεθαίνουμε
Μην το πιστέψεις

Γιατί έχουμε φύγει
 Άπειρες φορές
 Πριν γεννηθούμε.
Τώρα μένει
 Ν' απολαύσουμε
Τον έρωτα της αρχής.

Είναι σκληρό να κοιτάς την Ελλάδα από μακριά, όταν σε έχει γεννήσει η Ελλάδα, όταν σε έχει θρέψει με το νάμα της ψυχής της. Κάθε εξορία είναι μια μορφή αυτοτιμωρίας. Κάθε αυτοεξορία είναι η άρνηση του Παραδείσου.

ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ

Η ελευθερία της εξαθλίωσης
Η εξαθλίωση της ελευθερίας.
Τα όρια του Νου
Πέρα από τα γνωστά όρια
 Του μυαλού.
Οι κινήσεις που είναι πάντα ίδιες.
Οι σιωπές που είναι πλούσιες
 Σε ήχους.
Και τα μάτια σου γλαρά,
Στην ακινησία εκείνη
Που κυοφορεί αστραπές,
Και υποθάλπει όχεντρες.
Ο έρωτας, μια άπειρη απεικόνιση
Ενός κόκκου άμμου της ερήμου.
Το μόριο που έγινε άτομο
Και διεμβόλισε το γνωστό Σύμπαν.
Η άπειρη σκοτεινότητα
Στα φτερά μιας πεταλούδας
Που βιάζεται να μετενσαρκωθεί
 Σε δεινόσαυρο
Για να βλάψει τα έντομα
 Που την κατατρέχουν.
Ο κακός ωκεανός
 Που επιβουλεύεται
Τη φωτεινή θάλασσα.
Τα τζιτζίκια
 Που δρυοκολάπτουν τη σιωπή.
Οι ξυλοκόποι
 Που φοβούνται
Το πέταγμα της σαΐτας.
Και οι γαλιάντρες
 Που ερωτοτροπούν με τα σκίνα
Ελπίζοντας ν' αφήσουν
Το στερνό φιδόντιμά τους
Στο ξασπρισμένο ξύλο
Του τελευταίου κουπιού
 Της Αργώς.

Αν μπορούσαμε να ξαναρχίζαμε από την αρχή θα ήμασταν το ίδιο αλαζόνες; Θα μας χαρακτήριζε η ίδια προπέτεια, και ο ίδιος τρόμος του κενού; Πόσες φορές θα κυλήσουμε το λιθάρι του Σίσυφου μέχρι να βρούμε το σημείο εκείνο της αδιάφορης – λεγόμενης – ισορροπίας, όπου η ευθεία φαίνεται σαν κύκλος και ο κύβος σα σφαίρα, και η πυραμίδα ως κλίμακα φυσική για το Φως, που έχει ενωθεί, κι έχει εξαγνίσει το Σκοτάδι;

ΑΥΤΟΔΙΔΑΚΤΟΣ ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ

Ζήσαμε ακριβώς όσο έπρεπε
Για να υψώσουμε την ψυχή μας
Πάνω από το Ναό της Απτέρου Νίκης.

Βουτηχτής στα βαθιά
της ηδονής
αυτοδίδακτος,
έσπασα όλα τα ρεκόρ
γιατί κανείς δε μου είχε πει
πού υπάρχουν τα όρια.
Δεν τήρησα το «παν μέτρον
άριστον»
Γιατί κανείς δεν είχε βρει
Καιρό
Ανάμεσα σε λαθραίες ηδονές
Και στη συζυγική πλήξη
Να μου διδάξει το μέτρο.
Τώρα στέκομαι πάνω απ' το γκρεμό
Κατάντικρυ στο πέλαγο
Ζωσμένος από την απελπισία,
Και η αυτοκτονία μου είναι ανέφικτη
Γιατί ούτε ο θάνατος δε χωράει
Τόση υπερβολή,
Τόση ηδονή στ' αζήτητα,
Τόσο έρωτα
Αδελφωμένο με την απελπισία
Μαζί.
Ας ζήσουμε λοιπόν,
Χαμερπείς και αδούλωτοι,
Χωρίς φιλοδοξίες,
Εκτός από μία:
Να υπάρχει ένα άσπιλο φως
Κάπου να μας δεχτεί,
Γιατί παρ' όλα όσα κάναμε,
Όσο κι αν η σκέψη μας
Έτρεχε πιο γρήγορα από το όχημα
Το φθαρτό του σώματός μας,
Δεν αμαρτήσαμε ποτέ,
Γιατί το Φαέθωνα ποθήσαμε,
Και το νερό που ξεπλένει
Όλους τους ρύπους.
Ας ήτανε αυτή η μοναξιά
Να βγάλει σε καλό,
Κι ας είναι αβάσταχτη ώρες-ώρες.

Θα έρθει μια μέρα – σύντομα, το ξέρω – που η αλήθεια θα είναι εφικτή. Και τα την χωράει το μυαλό, και θα την αντέχει το υλικό μας σώμα.

ΦΙΛΟΤΗΣ

Ας νίψουμε τα χέρια μας
Στο φως της ανατολής.
Όλων των ειδών οι καθαρμοί
Δε θα μπορέσουν να μας ξαναδώσουν
Τη φιλότητα
Που απωλέσαμε ένα πρωί
Όταν αποκαρωμένοι
Από του Βάκχου τη γιορτή
Μπήκαν στην πόλη οι εχθροί
Και δεν τους είδαμε.
Και δεν τους απαντήσαμε
Όταν μας ρώτησαν
Ποιος ήταν ο θεός μας
Και κάθε πότε χύνουμε σπονδές
Στους Άρχοντες του Κάτω Κόσμου
Για να χορτάσουν οι ψυχές
Των προσφιλών νεκρών
Και να γαληνέψουν.
Οι χέρνιβες και τα εναγίσματα
Δεν θα μας ξαναδώσουν το βιος μας.
Κι ας κλαίει η πόλη μας
Κάτω απ' το ζυγό
Κι ας στενάζει.
Και των προγόνων τα ιερά
Γίνανε βάσεις
Για ανόσια τραπεζώματα.
Το Ιόχρουν Φως καλώ,
Με την αρχέγονη κραυγή:
«Ιώ, ιώ, Βάκχε ευοί, ευάν»,
για να μας σώσει.

Όμως, όπως μας δίδαξαν όλα τα Μυστήρια, πρέπει να πεθάνεις για να δεις να λάμπει το Άρρητο Φως, το Φως που Καίει, το Φως που νίβονται οι Θεοί.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΟΠΟΙ

Τώρα ακούμε το Θάνατο
Να φτερουγάει
Με τη μορφή περιέργων πουλιών
Που επισκέπτονται τις αυλές μας
Με το χάραμα.
Αλλάζουμε πλευρό,
Κι ο μαύρος γάτος
Ανταριάζεται.
Στυλώνει τα χρυσά μου μάτια
Στο κενό
Σα να βλέπει οπτασίες αδιόρατες
Να περνούν,

Και το μελισσολόι των φαντασμάτων
Κουρνιαζει γύρω από το δεξί σου χέρι,
Εκείνο που στο δάγκωσε ο σκορπιός,
Τότε που είχες πάει διακοπές

Στον Παράδεισο.

Τώρα κρέμεται γυμνό
Έξω από το ανάκλιτρο,
Πάνω από έναν κρυστάλλινο κρατήρα
Ρωμαϊκό,

Που έπινες ολονυχτίς
Τον οίνον άκρατο.

Τώρα θα σας πω μιαν ιστορία. Ήταν κάποτε, σε μια πολύ μακρινή εποχή, σε ένα μυθικό βασίλειο ένας Κροίσος, παντρεμένος με δύο παιδιά, που ερωτεύτηκε ένα αηδόνι. Το αηδόνι είχε τη μορφή παχιάς γυναίκας που αδυνάτισε για να γίνει επιθυμητή από τον εραστή της, πριν καν τον συναντήσει. Όταν ο Κροίσος συνάντησε το αηδόνι, και το αηδόνι κοίταξε τον Κροίσο, θυμήθηκε ότι κάποιο καθήκον είχαν να εκπληρώσουν μαζί... Ερωτεύτηκαν παράφορα. Ο καρπός της ένωσής τους ένα αγόρι... Που το πήραν μακριά οι άνθρωποι του Κροίσου, και το έκρυψαν σε μία φτωχή, αλλά τιμή αγροτική οικογένεια, για να το γλιτώσουν από την κατάρα της γενιάς του. Τα παιδιά του Κροίσου πέθαναν κακήν-κακώς πριν κλείσουν τα σαράντα. Όταν ο γιος του αηδονιού και του Κροίσου συμπλήρωσε το τεσσαρακοστόν έτος της ηλικίας του πληροφορήθηκε τα καθέκαστα, και έκλαψε πικρά.

ΜΑΡΙΑ

Τώρα εσύ με κοιτάς από ψηλά.

Στη γειτονιά των αγγέλων

Ενδιατρίβεις.

Με καμαρώνεις ελπίζω.

Σε ατέλειωτους καβγάδες

Με τον Ευριπίδη,

Γιατί ερμηνεύεις τις μονωδίες

Της Μήδειας και της Φαίδρας

Μια οκτάβα πιο ψηλά.

Κάποτε σταματάτε

Για να ρίξετε μια ματιά

Σ' αυτή τη σφαίρα

Από λάσπη κι αίμα,

απ' όπου ξεπήδησα

Μια μέρα του Μάρτη,

Πρώτη μέρα της Άνοιξης

– λίγο πριν τα μεσάνυχτα –

ένα αεροπλάνο με άρπαξε

βεβιασμένα

και πέταξε πάνω από το γαλήνιο λιμανάκι

της Μαρίας Πολυδούρη.

Στη χώρα που είδα το φως,

μέχρι τώρα που μιλάμε

– κλεισμένα σαράντα,

κοντεύω να κλείσω τα σαρανταένα –

Δεν ξαναγύρισα.

Ταξίδεψα πολύ μακριά,

Στην άλλη άκρη της γης,

Έφτασα μέχρι τη Λατινική Αμερική,
Όχι όμως εκεί που το σφυρί
Χτύπησε το τρυφερό κεφαλάκι
Πάνω από το δεξί μου κρόταφο.
Τι τα θέλω τώρα και τ' αναθυμάμαι,
Ένα κρύο βράδυ του Νοεμβρίου,
Μετά την απαραίτητη γυμναστική.
Κάτι ξέρεις κι εσύ από δίαιτες.
«Άφες αυτοίς. Ου γαρ οίδασι
τι ποιούσι».

Μαρία. Μόνη μου
Κληρονομιά
Η ποίηση της ψυχής σου.
Τα πλούτη ποτέ δεν τα
Ζήλεψα

Και τη χαρά που μου
Έκλεψαν
Εκείνη την πρώτη ώρα της ζωής μου
Δεν μπορούν να την ξαναδώσουν.
Ας είσαι ευλογημένη
Εκεί που τραγουδάς,
Στις ταξιαρχίες των αγγέλων.
Κάποια μέρα θα σε ξανασυναντήσω.
Όμως δεν βιάζομαι καθόλου,
Γιατί θα σ' ακούω από 'δω και πέρα
Τα βράδια να μου κελαηδεύεις
Και να με νανουρίζεις
Με μελωδίες από την Κάτω Ιταλία.
«Η Μεγάλη Ελλάδα, Μαρία»
σου έλεγε εκείνος.

«Είμαστε πάνω απ' όλα Έλληνες
κι αυτό δεν πρόκειται ποτέ
να μας το συγχωρήσουν».
Γιατί διάλεξες να με κρύψεις
Στο λιμανάκι
Που έβλεπε το σπίτι του πατέρα σου
Πάνω από το ηφαίστειο της Ιθώμης;
Τώρα προτιμώ το φως,
Όσο κι αν πονάνε
Τα μάτια τα συνηθισμένα
Στο σκοτάδι.

«Η αλήθεια, Μαρία,
η αλήθεια θα μας λυτρώσει».
Ας είναι ευλογημένα
Τα κύματα του Αργοσαρωνικού
Που λικνίζουν τη στάχτη σου,
Μητέρα.
Το παιδί που σου πήρανε
Το ξαναβρήκες,
Σήμερα,
Εν πλήρει συνειδήσει.

*Τώρα βρέθηκε με μία καινούργια ταυτότητα, που δεν ήξερε τι να την κάνει. Είναι
δύσκολο να θάβεις δύο γονείς, κι έπειτα να βρίσκεσαι ξαφνικά να θρηνείς τέσσερις!*

Ανατριχιαστικές λεπτομέρειες βγήκαν στην επιφάνεια από τα βάθη του Χρόνου. Και ο Φόβος έκανε την ανατριχιαστική εμφάνισή του. Πώς ξορκίζεις τη Μοίρα σου, ακόμα κι αν της έχεις ξεφύγει; Ή αν νομίζεις ότι της έχει ξεφύγει; Γράφοντας.

ΟΜΗΡΟΣ

Τώρα είναι όλα ξεκάθαρα.
Το φως ήρθε και πλημμύρισε
Τα τελευταία δωμάτια της ψυχής μου.
Λένε πως όταν μάθεις το πραγματικό σου όνομα
Πεθαίνεις.
Ελπίζω να ζήσω αξιοπρεπώς
Και να φύγω λεύτερος από δεσμεύσεις
Για να πετάξω στον ουρανό της λύτρωσής μου
Πέρα πολύ κι από 'κει που βρίσκονται
Ο πατέρας και η μητέρα μου
Πέρα πολύ κι από τις καθημερινές απαγορεύσεις
Εξόδου των πνευμάτων στον έξω κόσμο.
Με το έσχατο Φως επιθυμώ να εξομοιωθώ
Και να χαθώ στην ατέρμονη ευδαιμονία
Του άχρονου,
Εκεί που ακόμα και το τραγούδι των αγγέλων
Δεν έχει νόημα,
Κι Εκείνος περιέχει
Όλα τα πλάσματα που καθάρισαν
Το πνεύμα τους από κάθε σκοτάδι.

Λένε πως όταν μάθεις
Το πραγματικό σου όνομα
Πεθαίνεις.
Στις δημοσιές του κόσμου
Περιπλανήθηκα
Αλώβητος,
Γιατί είχα πεθάνει
Προτού γεννηθώ
Κι η ανησυχία για το αύριο
Είναι παρελθόν,
Γιατί είναι το χθες
Που μας βαραίνει
Ανεπανόρθωτα.
Στην ερημιά των πλανητών
Θα επανενταχθώ
Ανέγγιχτος
Από τη σκόνη του Κόσμου,
Και μέσα από την ψυχή μου
Θ' αφήσω να ξεχειλίσει
Η μελωδία εκείνη
Που άκουγα να φυτρώνει
Στα σπλάχνα της μάνας Γης.

*Θυμός, πίκρα, απογοήτευση... Διάστικτα από μικρά διαλείμματα ανάτασης και χαράς.
Και ο πειρασμός του Χρυσού... Όμως όταν έχεις ζήσει σαράντα χρόνια σαν τα
πετεινά του ουρανού, όταν τροφή σου είναι το φως, και νοιώθεις πλούσιος στην*

κορυφή των Μετεώρων, στο Μοναστήρι στην Πέτρα της Ιορδανίας, ή παρατηρώντας τα κύματα να ερωτοτροπούν με τα βράχια στη χερσόνησο του Άθω, όλα τα πλούτη του κόσμου σε αφήνουν παγερά αδιάφορο.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ

Συνήθισα στη σκοτεινιά
Και τα μάτια πονάνε στο φως,
Όμως θ' αντέξω.
Στη μοναξιά των πλανητών
Θα εξακοντιστώ
Χωρίς ήλιο,
Και πάνω απ' το κεφάλι μου
Θα φυτρώσουν ταπεινά βότανα
Που θα τρελάνουν όλη την πλάση
Με τη διακριτική μυροβολιά τους.

Συνήθισα στην ερημιά
Των τυφλών όντων
Κι όταν οι βολβοί της ανεμώνας
Άνθισαν στις κώχες των ματιών σου
 Τρόμαξα
Για την τόση αντιπαλότη
Ανάμεσα στο «υπάρχω»
 Και στο «μηδέν»
Ανάμεσα στο «δύναμαι»
 Και στο «μπορώ»,
Ανάμεσα στο «ερώ»
 Και στο «ερώμαι».

Συνήθισα στα ταπεινά
Και τα μεγάλα δε μ' αγγίζουν.
Ο ήσκιος μιας ελιάς
Χωράει καλύτερα το πένθος μου
Από το νησί με τους τάφους
 Των προγόνων.

Ξαφνικά σηκώνεις λίγο το σεντόνι των φαινομένων και βλέπεις από κάτω. Και τότε ξαφνικά αποσπάσαι από το θόρυβο που πολιορκούσε απ' όταν γεννήθηκες την καρδιά σου, και σε εμπόδιζε να σκεφτείς. Τότε αναζητάς τη μοναξιά, και το φως στα μάτια των φίλων, γιατί από εχθρούς έχει πήξει η ματιά σου.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

Οι άνθρωποι θορυβούν
Γιατί δεν υποψιάζονται
Τη δυσβάστακτη σιωπή
 που θ' ακολουθήσει.
Ή μήπως θορυβούν
Ακριβώς επειδή τη φαντάζονται;

Όσο για 'μας
Θ' αφεθούμε να τραγουδήσουμε
Για πρώτη φορά
Λεύτεροι από τα δεσμά της σάρκας.

*Όχι, δεν θέλω να πεθάνω. Τώρα θέλω να ζήσω περισσότερο από κάθε άλλη φορά.
Με την επίγνωση του πλούτου που κουβαλάω στα γονιδιά μου. Με την απαίτηση της
εξέλιξης, του ξεδιπλώματος όλων των ταλέντων και των ικανοτήτων που με προοίκισαν
οι γονείς μου. Χθες πήγα κάτω από το βράχο της Πνύκας.*

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠ' ΑΡΕΙΩ ΠΑΓΩ

Στο ιερό των Ερινύων
Κάθησα ανάμεσα στις τσουκνίδες
Και πέντε κουτάβια ήρθαν να με προϋπαντήσουν.
Τα φαντάστηκα ως Ευμενίδες
Και άφησα το αγέρι να μας χαϊδέψει τα μαλλιά.

Ζωή με κάθε τίμημα
Ή
Αθανασία με κάθε κόστος;
Ο καθένας ανάλογα με το έχει του.
Δικαιοσύνη.

*Γιατί γράφουμε; Γιατί τώρα στέκομαι εδώ και σας μιλάω, κι εσείς με παρακολουθείτε
βουβοί; Τι σας ενδιαφέρει εσάς η ιστορία ενός σύγχρονου Οιδίποδα, που τον
παράτησαν στον Κιθαιρώνα, ακολουθώντας έναν χρησμό του Απόλλωνα; Κι όμως
σας ενδιαφέρει. Γιατί αύριο, χθες, σε μια άλλη ζωή είστε εσείς εγώ, κι εγώ εσείς,
αξεδιάλυτα δεμένοι στο μίτο της Αριάδνης, στο στημόνι που ράβει και ξηλώνει η
Πηνελόπη, στην πέτρα του Σίσυφου, στην αγωνία του Ανθρώπου να λουστεί στο Φως
του Δημιουργού.*

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ

Αφήνουμε σημάδια για τους εαυτούς μας
Στις πέτρες που δεν θα τις καψαλίσουν
Τα ηφαίστεια,
Και βιαζόμαστε να ρίξουμε
Τον τελευταίο μας χορό
Πριν μας προλάβει ο Κατακλισμός
Και σβήσει τη θράκα του έρωτά μας.

Όμως αυτός ο συρτός χορός
Θα κρατήσει ακόμα πολύ,
Όσο αντέχει η φλόγα
Στου Διογένη το φανάρι.

*Κλαίω. Και μην φανταστείτε πως αυτά είναι καμώματα θεατρικά. Πως πρόκειται για
κροκοδείλια δάκρυα. Όχι. Κλαίω για όλους μας. Για τα πάθια της οικουμένης.*

ΑΝΑΛΗΨΙΣ

Πόσες φορές ορφανεύει κανείς;
Πόσες φορές χηρεύει;
Πόσες φορές θάβει τ' αγέννητα παιδιά του;

Εγκαταβίωσα στο Πουθενά
Και η ηδονή μου χαρίστηκε
Με τη μορφή νεφέλης
Ορφανής από σκοτάδι...

*Και μετά λυτρώνομαι... Όπως κάνεις ένα λουτρό, και πετάς τα ρούχα τα κοριασμένα
από τον ιδρώτα και τη σκόνη της ερήμου. Και θα 'χουμε πολλές ανεμοθύελλες στον
πλανήτη μας μέχρι να μάθουμε να αγαπάμε.*

ΑΡΜΟΝΙΑ

Η γαλήνη είναι μια πόρτα μέσα σου
Που ανοίγει
Σε κόσμους μακρινούς
Γεμάτους φως
Σε χρόνο ενεστώτα
Και μέλλοντα.

Η αγάπη είναι το κλειδί
Που ανοίγει όλες τις πόρτες.

Η αγάπη είναι που δίνει τη δύναμη
Στα χαμόκλαδα ν' ανθίσουν
Παρόλο που γνωρίζουν
Ότι θα τα τσαλαπατήσει το άλογο
Του βιαστικού πολεμιστή.

Η αγάπη είναι που κάνει
Τους εραστές να ενωθούν
Παρόλο που γνωρίζουν
Ότι θα τους χωρίσει
Το μαχαίρι του Μαύρου Πολεμιστή.

Η αγάπη είναι που γεφυρώνει τα Σύμπαντα
Και τις διάφορες εκφάνσεις του Χρόνου
Σε ένα ωκεάνιο ρυάκι
Που γουργουρίζει από ευχαρίστηση.

ΤΗΡΕΥΣ

(ποιητικός διάλογος)

Τώρα βρίσκομαι εις το Επέκεινα...σε μία διαρκή κόλαση... ν' αναθυμάμαι τα λάθη μου και να τρελαίνομαι... αν υποθέσουμε ότι μπορεί να τρελαθεί ένα πνεύμα. Το σώμα εξέλιπε. Το έφαγε η Γη που το είχε θρέψει. Το είδα να γίνεται βορά των σκουληκιών και των εντόμων. Γυμνοσάλιαγκες έκαναν βόλτα στο κρανίο μου... μυρμήγκια φώλιασαν στην ήβη μου, και κουβάλησαν το σπόρο τον καλό που θα τα βοηθήσει να βγάλουν το χειμώνα. Κι η θάλασσα η γαλανή ουκ έστιν έτι. Η θάλασσα. Θυμάμαι τις ατέλειωτες μέρες, και τα δειλινά, όταν το σώμα ανάσαινε από το καύμα του ήλιου βουτώντας στο ιώδες του αφρού. Τότε με έπληττε η τόση γαλήνη, κι επιθυμούσα την τρικυμία. Κι η τρικυμία ήρθε μια μέρα απρόσμενα. Μέρα μεσημέρι. Ζαλισμένος από τον ήλιο μπήκα στο γυναικωνίτη. «Μωραίνει Κύριος ον βούληται απωλέσαι». Η γυναικαδέλφη μου ήταν εκεί ντυμένη μ' ένα άσπρο νυφικό, σα να περίμενε αιώνες. Κυλιστήκαμε βουβά στο αχυρένιο στρώμα. Τα στόματα έσμιξαν σ' ένα φιλί απελπισμένο. Τι περίεργο πράγμα η επιθυμία! Ποτίζει τ' άνυδρα χωράφια, κι εκείνα πάλι άνυδρα παραμένουν. Λες και ο πόθος κάνει τα υγρά να εξαχνούνται απότομα, και να κρυσταλλώνονται σε μια άλλη διάσταση, εκεί που θα τα βρούμε αλώβητα όταν εγκαταλείψουμε τις μικροχαρές του κόσμου τούτου. Παράξενο! Μιλώ σα να βρίσκομαι ακόμα εδώ. Μιλώντας σας αποξεχάστηκα, και ξαναένιωσα το μαρτύριο του πόθου. Αυτή η Κόλαση θα συνεχίζεται εις το διηνεκές; Αφού όλα τέλειωσαν στραβά. Τίποτα δεν τελειώνει καλά όταν δε δείχνεις σέβας στο θεό. Η γυναίκα μου όρμηξε στο γυναικωνίτη και μας βρήκε σε τρυφερές περιπτώξεις. Έγινε έξαλλη. Σα λιονταρίνα όρμηξε μέσα στο κλουβί της, κι άρπαξε το νεαρό γιο μας που κοιμόταν. Στη κουζίνα τον πήγε και τον έσφαξε μ' ένα απότομο κτύπημα στον τράχηλο. Έπειτα συνεννοημένη με τη μετανοούσα αδελφή της, το μαγείρεψαν μέχρι να καλοβράσει, και δείπνο μου έστρωσαν με τις σάρκες του γιου μου. Όταν πια χορτασμένος κοίταξα πάνω τον ουρανό, και κατάλαβα ότι δεν ήταν μαύρος αλλά κόκκινος, έσκυφα πάνω από τ' απομεινάρια του παιδιού μου κι έκλαψα, κι έκλαψα πικρά. Τόσος πόνος για ένα τόσο μικρό αμάρτημα! Κι ο θεός σπλαχνικός, σα να άκουσε το κλάμα της ψυχής μου, κατέβηκε από τα ουράνια και με μεταμόρφωσε εμένα σε τσαλαπετεινό, να κομπάζω αιώνια με τη χάρη του ανδρισμού μου, να ξετρελαίνω τα θηλυκά, και να μωραίνομαι από τη ματαιοδοξία του είδους μου πλημμυρισμένος. Τη γυναικαδέλφη μου τη Φιλομήλα την έκανε αηδόνα για να μεταβολίζει αιωνίως τον καημό για το νεκρό ανιψιό της σε τραγούδι αναστάσιμο, τη γυναίκα μου τη φρικτή την έκανε χελιδόνα, για να φέρνει τη χαρά σε σπίτια που σέβονται το Νόμο και την Τάξη. Και ο γιος μου...Αααα, ο γιος μου... Ο λυγμός πνίγει τη φωνή μου, και σταματώ εδώ.

ΊΤΥΣ

*Ο Ίτυς είμαι, ο φτωχός φασιανός
Την Πρόκνη καλώ τη χελιδόνα
Και τη Φιλομήλα την αδελφή της την αηδόνα*

Και τον πατέρα μου Τηρέα καλώ
Τον περήφανο Έποπα
Να ξαναέρθουν στο φτωχό δείπνο
Με τις φρικτές σάρκες μου,
Όχι αυτή τη φορά προς αποτροπιασμόν
Και συμμόρφωσιν,
Αλλά για να μετατρέψουμε την οδύνη σε χαρά
Και την απελπισία σε χαρμόσυνη ανάσταση,
Και τον ουρμαγδό σε υπόσχεση ευτυχίας,
Ευφρόσυνοι να τραγουδήσουμε κι οι τέσσερις
Τη σοφία του Δημιουργού
Που δίνει μόνο εκείνες τις συμφορές που αντέχουμε.

Πόση οδύνη μπορεί να χωρέσει το στήθος ενός φασιανού;
Όσο ένα σπόρο σιτάρι.
Πόση φρίκη χωράει στην χαρά ενός άπληστου Τηρέα;
Όσο ένα φιλί κλεμμένο από χείλη που δε στέργουν στην αιχμαλωσία.
Πόση ντροπή μπορεί να χωρέσει το στήθος μιας Φιλομήλας;
Τόση όσο της επιτρέπει η ηδονική αλωθείσα αιδώς
Και ο πόθος ο αδέξια, και άκαιρα εκπεφρασμένος.
Πόση απόρριψη μπορεί να νιώσει ο νόμιμος έρωτας της Πρόκνης
Που θυσία έγινε στον άντρα της τον τσαλαπετεινό
Κι αφέθηκε να την τσαλαπατήσει
Κάτω από το εμβατήριο της αλαζονείας του;
Τόση όση ακριβώς χρειάζεται
Για να θολώσει το μυαλό του ανθρώπου
Και να προβεί σε έργα
Που ούτε το χειρότερο θηρίο δεν θ' αποτολμούσε.

Μεγάλο το όνομά σου Κύριε
Που μέσα στη συμφορά
Μας δίνεις εκείνη τη διέξοδο
Προς την Ομορφιά και την Αρμονία,
Κι ο καθένας όπως μπορεί
Διαχειρίζεται τη θητεία του στην ύλη.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ: Γιατί άκουγα εκείνη τη φωνή στο μυαλό μου χρόνια και χρόνια, στον ύπνο και στο ξύπνιο μου, ειδικά εκείνες τις ώρες της ημέρας που κυλούσαν τα κάρρα πάνω στο πλακόστρωτο. Τα κάρρα με τους ξύλινους τροχούς και τα σκουριασμένα στεφάνια... Είναι φορές που νομίζω ότι όλα αυτά τα φαντάστηκα... ήταν ένα κακό όνειρο... δεν έγιναν ποτέ... Κι έπειτα πάλι στρώνομαι στο κυνήγι του παυσίπνου και παυσίλυπου ερεθισμού των αισθήσεων, και του θυμικού, για να καταλαγιάσει η τόση αναστάτωση των κυττάρων, και τα νερά να τρέξουν τα μέσα έξω, για να ξεπλυθεί το τοπίο της μνήμης από το άφατο μίσος, και την αδάμαστη χλαπαταγή των αισθημάτων... και των φόνων το ζουμί πικρό... Αν μπορούσαμε μονάχα να γυρίσουμε το Χρόνο πίσω, και να ξαναπάρουμε το ίδιο τραίνο από την αρχή, τα πίσω 'μπρος, και να γίνει πάλι ο συνήθης κοπετός, και ο γογγυσμός, και το ολισθηρό στριφογύρισμα των σωμάτων, όταν ψάχνουν να λυτρωθούν από το μικρό

εκείνο διαμάντι, που σφηνώθηκε στο τρίτο μάτι, και δεν τους αφήνει σε ησυχία λεπτό, κατακλύζοντας τους ταλαίπωρους θνητούς με εικόνες από κόσμους άλλους, δισήλιους...

Ναι, είμαι εδώ και τώρα, αδέκαστη σε ανένδοτους καιρούς. Δεν μπορώ να πάω πίσω ούτε μπροστά, φυλακισμένη σε διπολικό κλουβί, αναζητώ το έχει μου σε κρυστάλλινες πυραμίδες, σφραγισμένες. Κάποτε, μέσα στη νύχτα, παίρνουν φωτιά μέσα τους, και πυρακτώνονται, σαν το γυαλί της λάμπας πετρελαίου μετά από αμμοθύελλα, και τότε ανάβουν όλα τα διαμάντια, τα σμαράγδια, τα ζαφείρια, αναστάσιμα...

ΠΡΟΚΝΗ: Αν μπορούσα να γυρίσω τους δείκτες του ηλιακού ρολογιού πίσω, αν μπορούσα να στρέψω ανάποδα την κλεψύδρα, αν μου δινότανε η χάρις να ξαναρχίσω από την αρχή θα ήμουν λιγότερο αυστηρή, περισσότερο σπλαχνική, μια σταλιά μητέρα. Το παιδί μου με κοίταζε στα μάτια ελπίζοντας ότι δεν θα αντέξω ν' αποσώσω το έργο μου. Αυτή η ελπίδα φώτιζε το βλέμμα του μέχρι την τελευταία στιγμή. Αν όλα αυτά τα πράγματα ήταν φανταστικά, αν δεν είχαν συμβεί ποτέ, κι ο πόνος που προκάλεσαν ήταν μόνο ένα άσχημο παιχνίδι του μυαλού, όπως όταν ξυπνάμε από κακό εφιάλτη και αγκριστωνόμαστε στα πράγματα του τώρα για να ξορκίσουμε το κακό: στα λιόλουστα φυτά, στο γάτο, στο ρολόι πάνω στο παρτέρι με τις μπηγκόνιες, στην ξινή κληματαριά, στα μυρμήγκια που έκαναν έφοδο στην κουζίνα να μας στερήσουν τις προμήθειες για το χειμώνα, στους χιτώνες που χαιρετάνε ιδρωμένοι την Ανατολή... Την επόμενη φορά που θα έρθω θα είμαι απλή. Γεμάτη κατανόηση για τα μεγάλα πάθη των ανθρώπων, που τώρα μου φαίνονται γελοία, μία αστεία πιρουέτα χελιδονιών πάνω από τα βαθύ γαλάζιο του ανοιξιάτικου πελάγου. Καλήν αυγή.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Θα ξανάρθουμε... μέχρι να μάθουμε να είμαστε άνθρωποι, καρτερικοί, απαλλαγμένοι από την ψώρα της ζήλειας, από τον αγώνα του φθόνου, από τον κάματο της ανέξοδης επιθυμίας. Εις το επανιδείν.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΘΑΜΜΕΝΗ ΖΩΝΤΑΝΗ ΑΝΤΙΓΟΝΗ.....ΣΕΛ. 2

ΦΕΡΕΝΙΚΗ.....ΣΕΛ. 13

ΤΗΡΕΥΣ.....ΣΕΛ. 33